

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1933 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμά δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξαμηνίᾳ δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60, ἑξάμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμηνι 2 καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην ἰουλιώσεως μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι 8 Ἀπριλίου 1933

Ἔτος 56όν. — Ἀριθ. 19

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕΣ DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ κυρία Βάν-Κούρτ ἔβλεπε μὲ μεγάλη τῆς χαρὰ διὰ τὴ Μπέττυ ἦταν ἡ πιὸ πειθαρχικὴ καὶ πρόθυμη μαθήτρια ποὺ μπορούσε νὰ φαντασθῇ. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ τὸ παιδί ἤρθε στὸ σπίτι, τῆς κανόνισε ἕνα πρόγραμμα, καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτὸ εἶχε τὴν ἀπαιτήσιν νὰ τὸ ἀκολουθῇ πιστὰ ἡ Μπέττυ. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὅρους τῆς ἦταν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου. Ἡ Μπέττυ κάθε βράδου στὶς ἑννέα πήγαινε νὰ κοιμηθῇ καὶ ὅποτε οἱ Βάν-Κούρτ εἶχαν κόσμο δὲν παρουσιαζόταν καθόλου στὸ τραπέζι.

Ὡς τότε ἡ Μπέττυ δὲν ὑπάκουε παρὰ μὲ τὴν βία καὶ ποτὲ χωρὶς νὰ ἐκαναστατῇ μέσα τῆς. Ἀκόμα καὶ τώρα ποὺ κατοικοῦσε στῆς κυρίας Βάν-Κούρτ ἡ ἀντάρτικη ψυχὴ τῆς ἐπαναστατοῦσε καμμιά φορά, ἀλλὰ ἀμέσως ὑποτασσόταν γιατί ἀντιλαμβάνόταν διὰ τὴν προστάτρια τῆς εἶχε πολὺ μεγαλύτερο δικαίωμα ἀπὸ τὴν κυρία Τούκερ νὰ ἔχῃ τὴν ἀπαιτήσιν ἀπὸ μέρους τῆς νὰ εἶναι ὑπάκουη, καὶ διὰ τὴν ἔκανε, τὸ ἔκανε γιὰ τὸ καλὸ τῆς.

Παρ' ὅλο λοιπὸν ποὺ ἡ συζήτησις σχετικὰ μὲ τὸ ταξίδι τους τὴν ἐνδιέφερε ἐξαιρετικὰ καὶ θὰ ἤθελε πολὺ νὰ μείνῃ λίγη ὥρα ἀκόμη μὲ τοὺς ἄλλους, σηκώθηκε πρόθυμα ἀπὸ τὴν καρέκλα τῆς καὶ ἀφοῦ καληγύκτησε βλοῦς ἀνέβηκε στὴν κάμαρά τῆς.

Ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα βρισκόταν ἕνα μεγάλο κουτί μὲ τὴν μάρκα τῆς μοδίστρας. Μέσα ἦταν—αὐτὸ τὸ ἤξερε ἡ Μπέττυ— ἕνα φόρεμα ποὺ τῆς εἶχε παραγγείλει ἡ μὲς Μάργκαρετ καὶ ποὺ θὰ τὸ φοροῦσε στὸ ταξίδι. Εἶχαν μάλιστα φοβηθεῖ πὺς δὲν θὰ ἔφτανε στὴν ὥρα του καὶ ἡ ἀγωνία τῆς Μπέττυ ἦταν μεγάλη. Ἡ θέα του ὅμως τώρα τὴν ἠσούχαζε.

Ἄνοιξε τὸ κουτί, καὶ σηκώνοντας τὸ ταίγαρχαρο ποὺ σκέπαζε τὸ φόρεμα, εἶδε μιὰ φούστα ἀπὸ κόκκινο μεταξωτὸ.

Ὁ ἐνθουσιασμός τῆς ἦταν ἀπεριγραπτός, γιατί ὡς τὴν ὥρα ἡ μὲς Μάρ-

« Τί θάλεγες ἐν σοῦ κατάβρεχα τὸ φόρεμά σου; »
(Σελ. 211, στ. β')

γκαρετ καὶ ἡ μητέρα τῆς δὲν τὴν ἀφηναν νὰ φορῇ φουστάνια μὲ τόσο ζωηρὰ χρώματα. Ἐκείνες οἱ ἴδιες νύνονταν πολὺ σοβαρὰ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ πείσουν τὴν Μπέττυ διὰ οἱ ἀπαλὲς καὶ οδυρμένες ἀποχρώσεις εἶναι πολὺ πιὸ εὐγενεῖς ἀπὸ τὰ χτυπητὰ χρώματα ποὺ τῆς ἄρεσαν αὐτῆς τόσο πολὺ. Παρ' ὅλες τὶς προ-

σπάθειές τους, ὅμως ἡ Μπέττυ δὲν μπορούσε νὰ ἠρνηθῇ τὴν ἀγάπην τῆς γιὰ τὰ ζωηρὰ χρώματα.

Ἔτσι ἡ κατακόκκινη ἐκείνη φούστα ἦταν μιὰ ἐκπληξὴ ποὺ ὄχι μόνον χαροποίησε, ἀλλὰ συγκίνησε κιόλας τὴν Μπέττυ.

— Τί καλὴ ποὺ εἶναι ἡ μὲς Μάργκαρετ, σκεπτόταν. ἤξερε πὺς μ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ χρώμα καὶ γι' αὐτὸ μου τὸ διάλεξε.

Ἀποφάσισε λοιπὸν, παρ' ὅλο ποὺ ἡ ὥρα ἦταν προχωρημένη, νὰ δοκιμάσῃ ἀμέσως τὸ φόρεμα γιὰ νὰ ἰδῇ πὺς τῆς ἔρχεται. Τὸ φόρεσε λοιπὸν καὶ δοκίμασε νὰ τὸ κουμπώσῃ. Μὰ μὲ μεγάλη τῆς ἀπορία παρατήρησε διὰ οἱ κόμπιτες, ἦταν βαλμμένες ἀριστερὰ καὶ ἦταν ραμμένες ἀπὸ τὴν ὄψη.

— Αὐτὴ εἶναι καινούργια μόδα ποὺ ἐγὼ δὲν τὴν ξέρω ἀκόμη, εἶπε ἡ Μπέττυ χωρὶς νὰ σπάσῃ περισσότερη ὥρα τὸ κεφάλι τῆς. Πιὸ εὐκολὰ ὅμως κουμπωνόταν κανεὶς μὲ τὸ παλιὸ σύστημά.

Ὡστόσο κατέφερε νὰ περάσῃ τὶς κόμπιτες ἀφοῦ βασανίστηκε λίγη ὥρα, καὶ τὸ καμάρι τῆς μπρὸς στὸν καθρέφτη ἦταν ἀφάνταστο. Στὴν ἀντίκρουσε τὸν ἑαυτὸ τῆς σ' ἕνα

τόσο ὄμοιο φουστάνι. Ἡ σειρά τῆς ζακέτας τώρα. Αὐτὴ ἦταν δεπλωμένη μὲ τὸ κόκκινο μεταξωτὸ ἀπὸ μέσα. Ἡ Μπέττυ τὴν ξεδίπλωσε μὲ βία, γύρισε τὰ μανίκια καὶ τὴν φόρεσε ἐνθουσιασμένη.

— Ἡ μὲς Μάργκαρετ θὰ πῇ πὺς δὲν μου ἔρχεται καλὰ, εἶπε κοιτάζοντας τὸν ἑαυτὸ τῆς στὸν καθρέφτη, γιατί ὁ γαϊκάς ἔκαρτωνε κάπως.

Οἱ κουμπότροπες ποὺ ἦταν γαρι-

ρωμένες γύρω γύρω με μαύρο μεταξωτό γαλόνι, στάθηκε κάπως δύσκολο να περάσουμ στα κουμπιά που ήταν βαλμένα από το μέσο μέρος της ζακέτας—για να μη φαίνονται βέβαια—άλλα κι' αυτό έγινε στο τέλος.

Ἡ Μπέττυ καμαρώθηκε κάμποση ὥρα στὸν καθρέφτη, κι' ἀφοῦ κοιτάχθηκε ἀπ' ὄλες τίς μεριές μὲ ἀπόλυτη ἐκνοποίηση, ἀποφάσισε νὰ βγάλῃ τὸ φόρεμά της. Τὸ δίπλωσε τακτικά, τὸ ἔβαλε στὸ κουτί του και ἔπεσε ἀμέσως νὰ κοιμηθῇ γιὰ νὰ δνειρευθῇ τὰ θαύματα ποὺ θὰ ἔβλεπε στὴν Νέα Ὠόκη.

Τὸ ἄλλο πρωὶ τὴν ξύπνησε ἡ μὲς Μάργκαρετ.

— Γρήγορα, Μπέττυ, σήκω. Ἡ ἡμέρα εἶναι ἐκτακτη και θὰ κάνουμε λαμπρὸ ταξίδι. Μὴν ἀργεῖς νὰ ντυθῇς. Φόρεσε τὸ καινούργιο σου κοστούμι και ἔλα κάτω νὰ μὲ βρῆς γιὰ νὰ ἴδῃ ἂν σοὺ πᾶν καλά.

— Σ' ἔνα λεπτό θὰ εἶμαι ἔτοιμη, εἶπε τὸ παιδί.

Και ἄρχισε εὐθὺς νὰ ἐτοιμάζεται χωρὶς νὰ πᾶψῃ νὰ σκέπτεται τὸ ταξίδι της και ὅλα τὰ ὄρατα πράγματα ποὺ θὰ ἔβλεπε στὴν Νέα Ὠόκη. Τούτῃ τὴν φορὰ κατὰφερε νὰ κουμπιώσῃ εὐκολότερα τὸ φόρεμά της, ἐξακολουθοῦσε ὁμως νὰ ἔχη πάντοτε τὴν ἀπορία, γιὰ ποῖο λόγο ἡ μωδίστρα ἔρριψε τόσο ἄβολα τίς κόπιτσες.

Μόλις ἐτοιμάσθηκε κατέβηκε στὴν τραπεζαρία ὅπου βρισκόταν μαζεμένη ὄλη ἡ οἰκογένεια.

Μόλις τὴν εἶδαν ἡ κυρία Βάν-Κούρτ και ἡ κόρη της ἔβαλαν μιὰ φωνή.

— Μπέττυ, τί ἔκανες; Κατέστρεψες τὸ φόρεμά σου! φώναξε ἡ Μάργκαρετ.

— Ἀνέβα ἀμέσως στὴν κάμαρά σου και φόρεσέ το ὅπως πρέπει! εἶπε ἀύστηρά ἡ μητέρα της.

Ἡ Μπέττυ τὰ εἶχε ὀλίγελα χαμένα. Ἐρριξε στὴν μὲς Μάργκαρετ μιὰ ματιά ὅπου ἦταν ζωγραφισμένη τὴση ἀπόγνωση, ὥστε ἡ νέα ἔξασπασε σὲ ἀκράτητα γέλια και γιὰ πολλή ὥρα δὲν μπόρεσε νὰ μιλήσῃ.

— Παπαγαλάκι, εἶπε ὁ Ριχάρδος σοβαρά, ἀπὸ φορέματα δὲν καταλαβαίνω και πολλά πράγματα, μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι εὖδ δὲν καταλαβαίνεις πολὺ περισσότερο ἀπὸ μένα. Ἔνα πρῶγμα μὲν σοὺ λέω: Ὅτι μοιάζεις μὲ τὸν Μιχαλὶδ της παροιμίας ποὺ ἄλλαξε κι' ἔβαλε τὰ ροῦχα του ἄλλοιώς. Ἔτσι και σὺ ἂν κι' ἐκεῖνον ἔχεις βάλει ἀνάποδα τὸ φόρεμά σου.

— Ὅχι δά! ἔκανε ἡ Μπέττυ μ' ἀγανάκτηση. Πὼς γίνεται νὰ ἔχω βάλει ἀνάποδα τὸ φόρεμά μου; Ἀλή-

θεια εἶναι, μὲς Μάργκαρετ; ἔκανε γυρίζοντας πρὸς τὴν μὲς Βάν-Κούρτ.

— Ἀυτοῦμαι πολὺ ποὺ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ σοὺ πῶ ὅτι ὁ ἀδελφός μου ἔχει δίκιο. Τὸ κοστούμι σου εἶναι ἀπὸ μπλε τόξα γαρνιρισμένο μὲ μαῦρα γαλόνια. Εἶναι ποδραρισμένο μὲ κόκκινο μεταξωτό, και στάληθεια, καλὸ μου παιδί, πήρες τὴ φόδρα γιὰ τὴν καλὴ ὄψη τοῦ φορέματός σου.

Και μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Μάργκαρετ σηκώθηκε και παίρνοντας τὴν Μπέττυ ἀπὸ τὸ χέρι, ἀνέβηκε μαζί της ἐπάνω γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ βάλῃ τὸ φόρεμά της ὁπως ἔπρεπε.

Ἡ «καινούργια μὸδα» τοῦ κουμπιώματος ἐξηγιόταν τώρα μὰ ἡ Μπέττυ ἐννοιοῦσε μεγάλη ἀπογοήτευση και ἀγανάκτηση μάλιστα, μπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ, ὅταν βρέθηκε ντυμένη μ' ἔνα σοβαρὸ μπλε σκοῦρο κοστούμι, ἀντι γιὰ τὸ κόκκινο μεταξωτὸ φόρεμα ποὺ εἶχε φαντασθῆ. Κι' ὑποσχέθηκε, γιὰ παρηγοριά, στὸν ἐκυτό της, ὅτι σὲ πρώτη ἐυκαιρία θὰ ἀγόραζε ἔνα φόρεμα μὲ τὸ ἀγαπημένο της χροῖμα.

Ὅσῶσο ἡ λύπη γιὰ τὸ φόρεμα ξεχάστηκε γρήγορα μέσα σὺς τόσες καινούργιες ἐντυπώσεις τοῦ ταξιδιοῦ. Ὅλοι φαίνονταν εὐχαριστημένοι. Κι' ὁ κύριος Μόρρις και ἡ κυρία Βάν-Κούρτ, και ἡ κόρη της και ὁ Ριχάρδος. Ἀλλά κανεὶς δὲν ἦταν τόσο καταμαγευμένος ὅσο ἡ Μπέττυ. Ἦταν τὸ πρῶτο ταξίδι ποὺ ἔκανε μὲ τὸν σιδηρόδρομο, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε στοιχίσει τὴν ζωὴ στὸν πατέρα της και στὴν μητέρα της, και ποὺ βέβαια δὲν θυμόταν καθόλου. Βλέποντας λοιπὸν τὰ χωράφια, τὰ δάση, τὰ σπίτια, τὰ χωριά νὰ περνοῦν και νὰ φεύγουν ἀπὸ μπροστά της μὲ καταπληκτικὴ γρηγοράδα, δὲν χόρταινε τὸ θέαμα αὐτό, ποὺ γιὰ τὰ μάτια της ἦσαν τόσο καινούργιο. Χτυποῦσε τὰ χέρια της, γελᾶσε, φώναζε, και εἶχε τὰ πρόσωπό της κολλημένο ἀδιάκοπα στὸ παράθυρο.

Ὁ κύριος Μόρρις εἶχε ἀναλάβει τὴν ἀρχηγία τοῦ μικροῦ караβανιοῦ και αὐτὸς ἀγόραζε τὰ μπλιέτια, φρόντιζε γιὰ τίς βαλιέτες, φώναζε τὸν ἀγθοφόρο, ρωτοῦσε γιὰ τὰ τραίνα, ἔβρισκε θέσεις στὰ βαγόνια. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, εἶχε λάθει τὴν Μπέττυ ὅπὸ τὴν ἰδιαιτέρη προστασία του, ἐνῶ ὁ Ριχάρδος περιποιοταν τὴν μητέρα του και τὴν ἀδελφὴ του. Αὐτὸς λοιπὸν ἐξήγγησε στὴν μικρὴ ὄρφανη ὄλα τὰ καινούργια πράγματα ποὺ ἔβλεπαν τὰ μάτια της.

Τῆς εἶχε ἀγοράσει και καρAMEλλες και εἰκονογραφημένα περιοδικά γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα της στὸ τραί-

νο. Οἱ καρAMEλλες ἐγιναν εὐπρόδεκτες και φαγώθηκαν μέσα σὲ μιὰ ὥρα. Ὅσο γιὰ τὰ περιοδικά, ἡ Μπέττυ εἶχε τόσα νὰ ἴδῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ ὥστε οὐτε μιὰ ματιά κἂν δὲν ἔρριξε σ' αὐτά.

Ζαλισμένη ἀπὸ τὸν ὄρατο, ἀπὸ τὸ κούνημα τοῦ τραίνου κι' ἀπὸ τὰ καινούργια θεάματα ποὺ ἀντίκρυζαν τὰ μάτια της, μὰ καταγοητευμένη κίβλας ἀπ' ὄλο τὸ ταξίδι, ἡ Μπέττυ αἰσθάνθηκε μεγάλη λύπη ὅταν τὸ τραῖνο σταμάτησε στὸν σταθμὸ τοῦ Τέρεσθ-Σίτυ. Ὁ σταθμὸς αὐτὸς χωρίζεται ἀπὸ τὴν καθαυτὸ πόλη τῆς Νέας Ὠόκης μὲ τίς ἐκβολές τοῦ Ὀδῶσσανος, ποὺ τὸ σήματὸ ἔχειντο εἶναι πλατὺς ὡν ἑλλάσσει.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΙΣΟΥΛΗ

ΚΑΛΟΘΥΜΗΤΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΘΥΜΗΤΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΥΜΟ ΤΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. και τέλος—

— Πειράζομαι μὲ τὸ τίποτα ποὺ θάκουσα νὰ μοῦ ποῖνε γιὰ τὴ δουλειά μου, κι' ἂς ἔχει δίκιο ἐκεῖνος ποὺ μοῦ τὸ λέει: νοιώθω ἀμέσως κάτι μέσα μου ποὺ μοῦ ἀνεβάζει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι, και μοῦ φέρνει ἔνα κόμπο στὸ λαιμό, και τότε δὲν ξέρω οὐτε τί κάνω, οὐτε τί λέω.

Τί μ' ὠφελεῖ, ποὺ ὡν περάσει ὁ θυμὸς μετανοῶνω και τὰ βάζω μὲ τὸν ἑαυτό μου, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ μποροῦσα νὰ τὸν πνίγω μέσα μου γιὰ νὰ μὴν ξεσπάξῃ, και τότε θὰ ἤμουνα διαφορετικός; Νὰ και τώρα εἶμαι χιλιμετανοιωμένος ποὺ θυμωσα ἔτσι. Και γυρίζοντας σὲ μένα πρόσθεσε:

— Ἐσύ, μικρὲ, ποὺ μαθαίνεις γράμματα και εἶδες τί κακὸ πρᾶμμα εἶναι ὁ θυμὸς, φρόντισε νὰ μὴ σὲ κυριέψῃ, ποτε και σὲ καταστρέψῃ. Πιστεύω πὼς μὲ τὸ ζωντανὸ παράδειγμα τοῦ δικοῦ μου θυμοῦ, θὰ πήρες ἔνα καλὸ μάθημα ποὺ θὰ σὲ ὠφελήσῃ πολὺ στὴ ζωὴ σου.

Μὰς χαιρέτησε λέγοντας χίλια εὐχαριστῶ στὴν μητέρα μου γιὰ τὸ κοινάκι, τὸ καφέ και τὸ φαμί ποὺ τὸ ὠδωσε, και γιὰ τίς ἄλλες περιποιήσεις ποὺ τοῦ ἔκανε, μὰ ἐκεῖνη τοῦ εἶπε πὼς ὅποτε περνοῦσε ἀπὸ τὸ σπίτι μας και ἤθελε καφέ ἢ φαί, εἶχε τὸ ἐλεύθερο νὰ μπῆ μέσα και νὰ ζητήσῃ.

Ἐδῶ και πάλι εὐχαρίστησε ὁ γέρος, μὰ ποτε δὲν πήρε τὸ θάρρος νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα μας και νὰ ζητήσῃ ὅ,τι τοῦ εἶχε τάξει ἡ μητέρα μου. Ἐτυχε ὁμως πολλὰς φορὲς ποὺ τὸν ἀκούγαμε νὰ περνᾷ και τὸν φωνάζαμε μέσα νὰ πᾶρῃ τὸν καφέ.

Ὅταν ἐρχόταν ὁ χειμὼνας και δυναμῶνε ὁ βοριάς και τὸ κρῦο, ὁ γέ-

Ο ΔΙΣΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΘ'

Ἡ Μαργαρώ, μιὰ μικρὴ ὑπηρέτρια τοῦ σπιτιοῦ, εἶχε ἴδει ἀπὸ τὸ παράθυρό της τὸ φῶς στὸν καλὸ πύργο, εἶχε ἀκούσει τίς κουκουβαγῖες νὰ φωνάζουν, κι' εἶχε διακρίνει τὰ δυὸ ἄσπρα φαντάσματα ν' ἀνεβοκατεβαίνουν. Ἐγινε ὡν τρολλή ἀπ' τὸ φόβο της κι' ἔτρεξε στὴν κυρά της φωνάζοντας:

— Φαντάσματα στὸν πύργο!.. Κακοσημαδιά!.. Κάτι κακὸ θὰ πάθουμε!.. μεγάλο κακὸ!

— Πάψε, τρολλή! Σοῦ φάνηκε!..

Ἡ Μαργαρώ ἐπιμένει, σέφνει τὴ γαγιά στὸ παράθυρο, ἀλλὰ τὰ φαντάσματα εἶχαν γίνει ἄφρανα.

— Αὐτὸ τὸ κορίτσι μὲ ἀνησυχεῖ, λέει ἡ γαγιά. Τώρα ἄρχισε νὰ βλέπῃ και φαντάσματα. Κακοσημαδιά γι' αὐτὴν τὴν ἴδια. Κάτι ἔχει πάθει Ὁ Πετροῦνης δὲ βγάζει μιλιὰ. Τὴν ἄλλη μέρα ὁμως τὰ λέει ὄλα στὸ φίλο του. Αὐτὸς βάζει τὰ γέλια.

— Πάψε κι' ἀπόψε στὸν πύργο; προτείνει στὸν Πετροῦνη Ὅθὰ γελάσουμε πολὺ μὲ τὴ Μαργαρώ.

— Ὅχι, ὄχι, ἀπαντᾷ ὁ Πετροῦνης. Ἔγὼ ἤθελα μόνο νὰ ἴδῶ ἂν εἶναι ἀπὸ τσοκολάτα. Δὲν ξαναπαύω Ὁ Γεώργιος δὲ λέει τίποτα, κάνει ὁμως τὸ σχέδιό του.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Μαργαρώ ξαναβλέπει τὸ φῶς κι' ἔνα φάντασμα— ἔνα μόνο— στὸν πύργο. Βγάζει πάλι τίς φωνές. Ὁ παππούς τρέχει στὸ παράθυρο. Μὰ δὲ βλέπει τίποτα και σηκώνει τοὺς ὄμους.

— Κακόμοιρο κορίτσι!.. ψιθυρίζει τρολλάθηκε.

Ὁ Πετροῦνης τὰ λέει πάλι τοῦ Γεώργιου.

Τὴν τρίτῃ βραδυά, ὄλη ἡ οἰκογένεια εἶναι στὰ παράθυρα, φυλάει καραοῦλι. Ὁ Γεώργιος θὰ τὴν πᾶθῃ, ὁ Πετροῦνης θέλει νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ, μὰ εἶναι ἀργά. Τὸν εἶδαν, ἡ Μαργαρώ δὲν εἶναι τρολλή! Ὁ θεῖος Κωστής κι' ὁ παππούς τρέχουν στὸν πύργο, μὰ δὲ βοσκοῦν παρὰ μιὰ μουςσελίνα στὴν ἀκρὴ ἐνὸς πλάσιου. ἰσαμένη ἐκεῖ στὴν πέτρινη σκάλα. Τὸ φάντασμα κρόφτασε νὰ τὸ σκάσῃ και δὲν θὰ φανῇ πιά. Ὁ Γεώργιος δηλαδή εἶναι καλὸ εὐχαριστημένος ποὺ τὴ γλύτωσε και δὲ θὰ τὸ ξανακάνῃ.

Ἡ Μαργαρώ ὁμως δὲ θέλει νὰ πιστέψῃ πὼς ἦταν ἄνθρωπος ποὺ ἔκανε φάσσα. Πιστεύει πὼς ἦταν φάντασμα ἀληθινὸ και γυροῦει τρόπο γιὰ νὰ ξεορίσῃ τὴν κακοσημαδιά. Ἡ καιμένη ἡ χωροαποσίλα, δὲν ξέρει πὼς δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα... (Ἀκολουθεῖ)

Η, ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΦΕΡΑΝΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΙ' Ο ΛΥΚΟΣ

Μιά φορά κι' ἔναυ καιρό, ἡ ἀλεπού μπήκε σ' ἕνα ἀμπέλι κι' ἔτρωγε σταφύλια, διαλέγοντας τὰ καλύτερα. Μὰ ἔξαφνα πάτησε σὲ μιὰ παγίδα, ποὺ τὴν εἶχε στήσει ἐκεῖ κάποιος ἀμπελοουργός. Ἡ παγίδα βρόντηξε δυνατά, μὰ δὲν ἔπιασε τὴν ἀλεπού. Τρόμαξε ὅμως πολὺ ἡ δύστυχη, κι' ἔταν βγήκε ἀπὸ τὰμπέλι, τράβηξε ἴσα στὸ λύκο.

— Καλημέρα, κύρ λύκο! τοῦ λέει. Τί γίνεσαι;

— Τί νὰ γίνω; Πεινάω!..

— Μὰ γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἔρχομαι. Βρήκα ἕνα ἀμπέλι καὶ θὰ σ' ὀδηγήσω ἐκεῖ νὰ φᾶς σταφύλια, νὰ χορτάσης.

— Ἐμπρός, πάμε τώρα ἀμέσως!

— Ὄχι, σήμερα δὲ γίνεται, γιατί πρωτότερα εἶδα μέσα τὸν ἀμπελοουργό. Κράτα ἔπως-ἔπως τὴν πείνα σου κι' αὐριο πηγαίνουμε.

Στὸ μεταξύ, ὁ ἀμπελοουργός ξανάστησε πάλι τὴν παγίδα, καὶ μὲ περισσότερη προσοχή.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἀλεπού βρήκε τὸ λύκο καὶ τὸν ὀδήγησε στ' ἀμπέλι. Ὁ λύκος μπήκε μέσα ἀφρόνιστα κι' ἄρχισε νὰ γυρίζῃ ἐδῶ καὶ κει τρώγοντας τὰ καλύτερα σταφύλια ποὺ ἔβρισκε. Ἡ ἀλεπού ὅμως ἔστειλε μὲ προφύλαξη σὲ μιὰν ἀκρὴ καὶ δὲν ἔτρωγε οὔτε ῥώγα.

— Γιατί δὲν τρώς κι' ἐσύ, κουμπάρα; τὴ ρώτησε ὁ λύκος.

— Ἐγὼ βαστῶ ὁ ροῦ τσι (νηστεία τοῦ Ραμαζανιοῦ), ἀποκρίθηκε ἡ ἀλεπού.

Ὁ λύκος τὸ πίστεψε κι' ἐξακολούθησε νὰ γυρίζῃ στ' ἀμπέλι καὶ νὰ ρημάζῃ τὰ σταφύλια. Ἄξαφνα ὅμως πάτησε πάνω στὴν παγίδα, ἡ παγίδα βρόντηξε δυνατὰ κι' ἔπιασε τὸ λύκο ἀπὸ τὸ ποδάρι.

Σὰν εἶδε ἡ ἀλεπού πὺς μὲ τὸ πιάσιμο τοῦ λύκου ἦταν ἡ ἴδια ἀσφαλισμένη, ρίχτηκε στὰ σταφύλια κι' ἔτρωγε τῆς χρονιάς της.

— Μὰ δὲν εἶπες, ἀδερφή μου, πὺς κρατᾶς νηστεία; Τώρα γιατί τρώς; τὴ ρώτησε ὁ λύκος.

— Ἀμ! δὲν ἀκουσες, καλέ, τὸ τόπι (=κανόνι) ποὺ ἔπιασε; ἀποκρίθηκε ἡ ἀλεπού, ἐννοώντας τὸν κρότο τῆς παγίδας.

Ἀλήθεια, στὸ Ραμαζάνι, οἱ Μωαμεθανοὶ μόνο τὴν ἡμέρα νηστεύουν. Τὸ βράδυ πέφτει ἕνα κανόνι καὶ τότε τρώνε ἀπ' ἔλα.

M. ΦΙΑΝΤΑΣ

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ὑπὸ LEON LAMBRY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Εἶμαι πολὺ ἡσυχῃ, Τζέμς, σὲ διαβεβαίω. Πές μου ὅμως, σὲ παρακαλῶ, πότε θὰ ἔρθῃ ἡ Μαίρη;

— Σὲ δυὸ μέρες, τὸ ἀργότερο.

— ὦ, Θεέ μου, δὲν θὰνθῆξω ὡς τότε.

— Μπορεῖ κι' αὐριο κιάλας νὰ εἶναι ἐδῶ. Ναί, ἀν καθήσῃ καὶ ὑπολογίσει κανεῖς, μπορεῖ νὰ πῆ μὲ βεβαιότητα πὺς αὐριο θὰ εἶναι ἐδῶ.

— Τζέμς!

— Τί θέλεις, Ἐλλεν;

στερα τὸ κεφάλι της ἔγειρε καὶ λυποῦμνος.

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ' *Ἐδευχισμένοι!*

Ἡ μητέρα τῆς Μαίρης δὲν ἀργήσε νὰ συνέλθῃ. Καὶ τότε οἱ ἐρωτήσεις ἄρχισαν νὰ πέφτουν βροχή.

Ὁ κύριος Οὐέλσον ὀδήγησε μέσα τὸν Κεσάμπ καὶ τὴν Σότζια, κι' ἀφοῦ ἡ εὐτυχισμένη μητέρα τοὺς εὐχαρίστησε μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, τοὺς παρακάλεσε νὰ καθήσουν κοντὰ της καὶ νὰ τῆς τὰ ποῦν ἔλα ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Πόσα δὲν εἶχαν νὰ διηγηθοῦν!

Ἡ κυρία Οὐέλσον ρουφούσε ἀπληστα τὰ λόγια τῆς κόρης της, κι' ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τὴ διέκοπτε γιὰ νὰ τὴ σφιξῇ στὴν ἀγκαλιά της. Τότε ἀναγκάζονταν ὁ Κεσάμπ νὰ συνεχίσῃ τὴ διήγησιν, ὡς τὴ στιγμή ποὺ ἡ Μαίρη μπορούσε πάλι νὰ τὴν ξανακιάσῃ. Ὁ κύριος Οὐέλσον ποὺ ἐνοίωθε κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον γιὰ νὰ μάθῃ τίς περιπέτειες τῆς κόρης του, ἔεχασε ἐκεῖνο τὸ πρῶτ' ὀλό-

τελα καὶ τὸ μαγαζί του καὶ τίς δουλειές του. Οἱ ὑπάλληλοι, ἔχοντας μείνει χωρὶς καμμιά ἐπίβλεψιν, ἔκαναν ἔτι τοὺς περνοῦσες ἀπὸ τὸ κεφάλι, καὶ κανεῖς δὲν εἶχε τὸν νοῦ του σ' αὐτούς.

Ὅταν ἡ Μαίρη τελείωσε τὴν ἀφήγησίν της, μίλησε καὶ γιὰ τὴ Σότζια, μὰ μὲ τὴν ἐγάπη καὶ μὲ τέτοια θέρμη, ποὺ οἱ γονεῖς της τῆς ὑποσχέθηκαν

πὺς θὰ τὴν κρατήσουν κοντὰ τους καὶ θὰ τὴν ἔχουν σὰν δεῦτερο παιδί τους.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ μικρὴ Ἰνδὴ ἔπεσε γονατιστὴ στὰ πόδια τοῦ κυρίου Οὐέλσον μὴ βρισκοντας λόγια γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της. Μὰ ἡ κυρία Οὐέλσον τὴ σήκωσε καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της μαζί μὲ τὴν κόρη της.

— Εἶχα χάσει ἕνα παιδί, μουρμούρισε, καὶ ὁ Θεὸς μου χαρίζει δυό.

Ὁ Κεσάμπ στεκόταν παράμερα. Θεωροῦσε τὴν ἀποστολὴ του τελωμένη καὶ ζητοῦσε νὰ βρῇ μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ φύγῃ. Ὁ κύριος Οὐέλσον

«— Μαιμιά!.. Μαιμιά!..» (Σελ. 222, στ. β').

— Δὲν μοῦ λές τὴν ἀλήθεια.

— Τί θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτό;

— Ἡ Μαίρη εἶναι ἐδῶ!

Ἐνας πνιγμένος λυγμὸς ἀπάντησε σ' αὐτὰ τὰ λόγια της. Ἡ Μαίρη, ποὺ δὲν μπορούσε πιά νὰ συγκρατήσῃ τὴ συγκίνησίν της, ἔκλαιγε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Μαίρη, Μαίρη! φώναξε ἡ κυρία Οὐέλσον μὲ παραχακτικὴ φωνή.

— Μαιμιά, μαιμιά! ἀπάντησε τὸ κοριτσάκι ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ χέρια ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν κρατήσουν.

Ἡ κυρία Οὐέλσον ἔβγαλε μιὰ μεγάλη φωνή, ἔσφιξε σὰν τρελλὴ τὴν κόρη της στὴν ἀγκαλιά της, κι' ὕ-

κατάλαβε τὴν πρόθεσίν του καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἡ ὑπηρεσία ποὺ μοῦ πρόσφερες, εἶπε, εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ δὲν πληρώνονται εὐκολα, καὶ τὸ χρέος μου σὲ σένα θὰ μείνῃ ἀκέραιο ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ πεθάνω. Πές μου τί ἐπιθυμεῖς;

— Τίποτε, εἶπε ὁ Κεσάμπ.

Ὁ κύριος Οὐέλσον τὸν κοίταξε ἐκπληκτός.

— Μίλησε ἐλεύθερα... Θέλω μὲ κάθε τρόπο νὰ σὲ ἀποζημιώσω ὅπως δὴποτε γιὰ τοὺς κόπους σου. Μείνε μαζί μου, θέλεις;

— Ὄχι, εὐχαριστῶ.

— Γιατί.

— Γιατί δὲν θὰ μοῦ ἔκανε ποτὲ καρδιά νὰ ἀποχωριστῶ τὸν Καραλά.

— Τὸν Καραλά;.. ἔκανε μ' ἀπορία ὁ κύριος Οὐέλσον.

— Εἶναι τὸ ἄλογό του, ἐξήγησε ἡ Μαίρη. Εἶναι ἕνα πραγματικὰ ἀξιαγάπητο ζῶο καὶ ὁ Κεσάμπ τὸ ἀγαπᾶει σὰν ἄνθρωπο.

Ὁ Κεσάμπ χαμογέλασε

Ἡ Μαίρη κι' ἡ Σότζια κατοικοῦν σήμερα σ' ἕνα θαυμάσιο κτῆμα... (Σελ. 222, στ. γ')

ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε περισσότερο.

— Ὁραία, ἔκανε ὁ κύριος Οὐέλσον. Ἄς μείνῃ κι' ὁ ἀγαπημένος σου Καραλά ἐδῶ.

— Ὄχι, ξαναεἶπε ὁ Κεσάμπ.

— Ἐ, τότε ἄς γίνῃ κάτι ἄλλο. Ἀφοῦ προτιμᾶς τὴν νομαδικὴ ζωὴ ἀπὸ τὴν καθιστικὴ ζωὴ τῆς πολιτείας, θὰ σοῦ ἀγοράσω ἕνα καινούργιο ἀμάξι καὶ θὰ σοῦ ἐξασφαλίσω ὅσα χρήματα σοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ ζήσης ξένοιαστος ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου.

Ὁ Κεσάμπ ἔμεινε λίγες στιγμὲς συλλογισμένος.

— Ἔτσι εἶναι καλύτερα, εἶπε στὸ τέλος.

Κι' ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ μὰ μόλις ἔφθασε στὴν πόρτα γύρισε πίσω ἀπὸτομα καὶ προχωρώντας πρὸς τὰ δυὸ κοριτσάκια ποὺ καθόνταν κοντὰ στὴν κυρία Οὐέλσον, εἶπε μὲ ἀποθάρρυνση.

— Δὲν μπορῶ!

Ὁλοι ὅσοι βρισκόνταν στὴν κάμαρα τὸν κοίταξαν μὲ ἐκπληξῆ.

— Δὲν μπορῶ, ἐπανέλαβε, ἀργὰ ὁ Κεσάμπ. Τίς ἀγαπῶ κι' ἐγὼ πολὺ αὐτὲς τίς δυὸ μικροῦλες. Τόσο καιρὸ τίς εἶχα σὰν παιδιὰ μου, τίς φύλαγα, τίς προστάτευα. Κάνουμε μαζί ἕνα τόσο μεγάλο ταξίδι! Περάσαμε τόσους κινδύνους μαζί!..

— Λοιπὸν θὰ μείνῃς;

— Ὅθ μείνω!

Μὲ μιὰ διπλὴ φωνὴ χαρᾶς ἡ Μαίρη καὶ ἡ Σότζια ἔπεσαν στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαθοῦ Ἰνδοῦ.

Ὁ κύριος Οὐέλσον τὸν κτύπησε φιλικὰ στὴν πλάτη.

— Ἐλπίζω νὰ μὴν τὸ μετανοῦσης, εἶπε.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἀλήθεια! Ὁ Κεσάμπ δὲν μετανοῶσε ποτὲ γιὰ τὴν ἀπόφασίν του.

Χεὶ χαρὰ μεγάλη ποὺ θὰ ξαναῖδῃ τὸν ἀγαπητὸ συμπατριώτη της. Ἀλλὰ δὲν χαίρεται αὐτὴ μοναχά.

Ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια περιμένει μὲ ἀνυπομονησία νὰ ξαναῖδῃ τὸν ἀγαθὸ Ἰνδοῦ, τὸν μάγο τῶν φιδιῶν.

ΤΕΛΟΣ

KIMON LAKIANS

ΠΡΟΒΑΗΜΑΤΑΚΙ

Ὁ κύρ-Γιάννης, σκαλίζοντας προχθὲς τὴν ὑγρὴ ἄμμο τῆς ἀκρογιαλιάς, ἔβγαλε ἕνα χέλι. Ὅταν ὕστερα τὸν ρώτησαν πόσο μεγάλο ἦταν, ὁ Γιάννης ἀπάντησε:

— Τὸ κεφάλι του ἦταν ἐπὶ δάχτυλα μακροῦ ἢ οὐρὰ του ἦταν σὰν τὸ κεφάλι μὲ τὸ μισὸ σῶμα μαζί καὶ τὸ σῶμα ἦταν σὰν τὸ κεφάλι μαζί μὲ τὴν οὐρὰ.

Πόσα δάχτυλα νὰ ἦταν τὸ μακρὸς τοῦ χελιοῦ;

Ἡ ἄσση (ἢ καλύτερα μιὰ ἀπὸ τίς πολλὰς). Κεφάλι καὶ οὐρὰ γίνονταν τὸ σῶμα δηλ. σῶμα=7 δάχτ. + οὐρὰ ἀλλὰ οὐρὰ εἶναι κεφάλι + μισὸ σῶμα, ὡστε σῶμα=7 + 7 + μισὸ σῶμα, δηλ. 14 + μισὸ σῶμα. Ἀφοῦ μισὸ σῶμα καὶ 14 γίνονταν ἕνα σῶμα, τὸ ἕνα αὐτὸ σῶμα θὰ εἶναι 14 + 14 = 28 δ. Ὄποτε ὅλο τὸ χέλι εἶναι: 7 (κεφ.) + 28 (σῶμα) + 21 (οὐρὰ) = 56 δάχτυλα.

ΠΙΚΜΑΝ

ΓΑΥΚΕΙΑ ΓΙΑΓΙΑΚΑ

Γλυκειά γιαγιάκα, θέλω νακουμπήσω... Τό βαρύ μου κεφάλι στην ποδιά σου...

Θέλω, γιαγιά, σαν πρώτα να γυρίσω... Στ' αγαπημένα χρόνια τα παλιά σου...

Μά τίποτ' άλλο δεν μπορώ, τό ξέρω... Παρά πρὸς κάποιον κάδρο ν' ἀνετίξω...

Κι' ἀθέλητά μου πάντα νὰ δακρῶζω... Νά κλαίω γιατί ἔχασα με σέ, γιαγιά μου!

MARIA M. PALATTA

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΣΜΟΚΙΝ

Αγαπητοί μου,

Α σὰς διηγηθῶ μιά νόστιμη, μὰ καί διδαχτική ἱστορία, πού τήν ἀκουσα σήμερα καί γέλασα πολύ.

Δυό φίλοι, ὁ Γιάννης κι' ὁ Κώστας, ἦταν καλεσμένοι σ' ἕνα γεῦμα, ἀλλά ὁ Γιάννης εἶπε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ πάη, γιατί τό σμόκιν του εἶχε παλιώσει κι' ὁ ράφτης του δὲν πρόφτανε νὰ τοῦ τελειώσῃ τό καινούργιο.

— Μπά! τοῦ κάνει ὁ Κώστας. Ἐγὼ ἔχω δυό. Ἐυχαρίστως σοῦ δανείζω τό ἕνα, ἀλλά... νὰ μοῦ τό προσέξῃς!

Ὁ Γιάννης δὲν ἀνησούχησε πολὺ ἀπὸ τήν τελευταία σάσταση, πῆρε τό σμόκιν τοῦ φίλου του καί πῆγε στό γεῦμα κι' αὐτός.

Ἦταν πολλοὶ καλεσμένοι καί, πρὶν καθῆσουν στό τραπέζι, τριγύριζαν στὰ σαλόνια, κοίταζαν κάτι καινούργιες εἰκόνες πού εἶχε ἀγοράσει ὁ σκόδοσπότης, καί κουβεντιάζαν φαειδρά. Μιά στιγμή, ὁ Κώστας πλησίασε τό Γιάννη.

— Τό νοῦ σου τό σμόκιν μου, τοῦ φιδύρισε. Τραβήξου ἀπὸ κεῖ. Στάζουν τὰ κερὰ τοῦ πολυέλαιου...

Ὁ Γιάννης κοίταξε ψηλά κι' εἶπε γελώντας:

— Μπά, σέ καλὸ σου! Τὰ κερὰ τοῦ πολυέλαιου εἶναι φεύτικα, ἤλεκτρικά. Πὸ εἶδες πὼς στάζουν;

Ὁ Κώστας ἠσούχασε κι' ἀπομακρύνθηκε. Ἀλλά σέ λίγο πάλι πλησίασε τό Γιάννη, πού τὴ στιγμή ἐκεῖνη, κουβεντιάζοντας με κάποιον, ἀκουμποῦσε στόν τοίχο.

— Μὴν ἀκουμπᾶς! ὁ τοίχος βγάζει! Ἄν λερωθῇ τό σμόκιν μου!

Μηχανικά, ὁ Γιάννης γύρισε πίσω του καί κοίταξε τὸν τοίχο.

— Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ! ἔκαμε. Τοίχος με μαρμαροκονία βγάζει ποτέ; Σοῦ φάνηκε πὼς εἶναι ὁ ἀσβετωμένος τοίχος τοῦ σπιτιοῦ σου;

Ἔτσι κάθε στιγμή. Πότε «τραβήξου», πότε «μὴν ἀκουμπᾶς», καί πάντα «τό νοῦ σου στό σμόκιν μου».

Ὁ καίμενος ὁ Γιάννης ἔχασε ὄλο του τό κέφι κι' ἀναθεμάτιζε τὴν ὥρα πού δέχτηκε δανεικὸ ρούχο ἀπὸ τὸν παρᾶξενό αὐτὸν ἄνθρωπο. Ἀλλά τό κορῶφωμα τῆς φούρκας του ἦταν στό τραπέζι. Ὁ Κώστας, καθισμένος κάπως μακριά του, τοῦ ἔγνεφε κάθε λίγο νὰ προσέξῃ, καί μιά στιγμή, πού ἔτρωγε κομπόστα, τοῦ φώναξε πνιχτὰ μὰ ἐμφαντικά:

— Γιάννη!... τό κουτάλι σου!... στάζει!... τό νοῦ σου!...

— Νὰ πάρ' ἡ ὄργη! μουρμούρισε ὁ Γιάννης, ρεζίλι μ' ἔκαμε...

Τὴν ἄλλη μέρα, φουρκισμένος ἀκόμα, διηγήθηκε τό πάθημά του σ' ἕναν ἄλλο φίλο του, τὸν Παῦλο. Ἀδελφὸς πρώτα γέλασε, ἔπειτα θυμώσε καί στό τέλος τοῦ εἶπε:

— Ὁχ, ἀδερφέ! ἀπ' αὐτὸν τό σερέτη πῆγες νὰ δανειστῆς σμόκιν; Καί δὲ μοῦ γύρευες νὰ σοῦ δώσω ἕνα ἐγὼ; Θά μ' ἐνοιαίξε, βλέπεις, ἂν μοῦ τό γύριζες τσαλακωμένο ἢ λεκιασμένο. Θά τό σιδέρωνα, θά τό καθάριζα με λίγο σπρίτο καί... θά τῆκα πάλι στή διάθεσή σου. Ὁχ, ἀδερφέ!

«Νὰ βολικός ἄνθρωπος», συλλογίστηκε ὁ Γιάννης. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, πού ἔτυχε πάλι νὰ τὸν καλέσουν σὲ μιά γιορτῆ, δανείστηκε σμόκιν ἀπὸ τὸν Παῦλο καί πῆγε, ἡσυχος πὼς δὲν θά πάβαινε πάλι τὰ ἴδια.

Καλεσμένος ὁμοῦ ἦταν κι' ὁ Παῦλος. Καί μόλις εἶδε μπροστά του τό Γιάννη, τοῦ εἶπε δυνατὰ:

— Ἄ μπράβο! ὄρατα σοῦ πάει!... Κι' ὅπως εἶπαμε: μὴ σέ νοιάζει γιὰ τίποτα! Στέκου ὅπου θέλεις, ἀκουμποῦπα ὅπου σ' ἀρέσει, τρώγε ὅπως σοῦ βολεῖ. Πεντάρρα δὲ δίνω γιὰ τό σμόκιν!

Κι' ἔβαλε τὰ γέλια. Γέλασε κι' ὁ Γιάννης νομίζοντας πὼς αὐτὸ ἦταν ὄλο. Ἀλλά γελάστηκε. Γιατί κάθε φορὰ πού τὸν ἀπαντοῦσε ὁ καλὸς καί βολικός Παῦλος, τὸν ἀρχίζε τὰ ἴδια:

— Ἀκούμπα στόν τοίχο, τρίβου ἐλευθερά! Πεντάρρα δὲ δίνω!

— Σιγὰ μὴ στάξῃ ὁ πολυέλαιος! χὰ, χὰ, χὰ!

— Σαπλώσου καλύτερα! Δὲν μοῦ τό τσαλακωνᾶς, ἔνοιια σου!...

«Μπά, νὰ πάρ' ἡ ὄργη!» συλλογίσταν φουρκισμένος πάλι ὁ Γιάννης. «Τοῦτος εἶναι χειρότερος κι' ἀπὸ τὸν

ἄλλον. Ἀπὸ τὴ Χάρουδι ἔπεσα στή Σκύλλα... Καί φωνάζει! Ριζίλι μ' ἔκαμε. Ὅλοι κατάλαβαν πὼς φορῶ σμόκιν δικό του».

Καί πάλι, τό κορῶφωμα τῆς φούρκας του ἦταν στό τραπέζι. Ὁ Παῦλος καθόταν μακριά του. Καί κάθε τόσο τοῦ ἔγνεφε ἐνθαρρυντικά καί τοῦ φώναζε:

— Γιάννη!... Τρῶε ἐλευθερά!... Μὴ σέ νοιάξῃ γιὰ σταξίματα!... Πεντάρρα κι' ἐγὼ δὲ δίνω!...

Διασκέδαση ἦταν ἐκεῖνη ἡ μαρτύριο; Καί γιὰ νὰ γλυτώσῃ, ὁ κακόμοιρος ὁ Γιάννης σηκώθηκε κι' ἔφυγε μὰ ὄρα ἀρχότερα.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρῶτ-πρῶτ, ἔτρεξε στό ράφτη του.

— Γιατί μοῦ ἀργεῖς τόσο τό σμόκιν μου; τοῦ εἶπε. Ὁς τό βράδυ ἐνοῶ νὰ εἶναι τελειωμένο!

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ὁ ράφτης, μὰ... δὲν μοῦ εἶπατε νὰ μὴ βιαστώ, γιατί ἔχετε φίλους πού σὰς δανείζουν;

— Ἔτσι ἐνόμιζα, φίλε μου, ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης. Ἀλλά φαίνεται πὼς δὲν ὑπάρχουν πιά ἄνθρωποι στόν κόσμο πού νὰ ἔξερουν νὰ σοῦ δανείζουν ἕνα ρούχο χωρὶς... νὰ σοῦ τό βγάξουν ξυνὸ.

Κι' ὁ Γιάννης εἶπε μιάν ἀλήθεια. Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν, μὰ εἶναι πολὺ σπάνιοι εἰ ἄνθρωποι πού ξέρουν νὰ δανείζουν τό φίλο του γιὰ κάτι τί, χωρὶς νὰ τὸν κάνουν ρεζίλι. Ἄλλος μὲ τὴ μισέριά του κι' ἄλλος μὲ τὴν ἐλευθερίότητα. Παθήματα σὰν τοῦ Γιάννη εἶναι συχνότατα. Γιατί κι' ὅταν δὲν λειπῇ ἡ καλὴ διάθεση, λείπει ὁ τρόπος, τὸ τὰ κτ...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΑΡΓΙΑ

Τὸ ὄνι ἐνὸς ἀρότρου, ὕστερ' ἀπὸ μεγάλη ἀνάπαυση, εἶχε γεμίσει σκουριά. Μιά μέρα βλέπει τὸν ἀδελφὸ του νὰ γυρίζῃ φαειδρὸς ἀπὸ τὴ δουλειά καί τοῦ λέει:

— Φτιαγμένα ἀπὸ τὰ ἴδια χέρια, καί ἀπὸ ὅμοιο ὀλικό, ἐγὼ εἶμαι θαμπό, μαυρισμένο, ἐνῶ ἐσύ λείο καί λαμπερό. Ἀπὸ πού πῆρες αὐτὴ τὴ λάμψη, ἀδελφέ μου;

Κι' ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε: — Δουλεύοντας.

Ἡ κίνηση δυναμώνει τό σῶμα. Ὁ ἄνθρωπος πού ἐργάζεται εἶναι πάντα δυνατότερος ἀπὸ ἐκεῖνον πού ζῇ ἀργός.

(Μετάφραση) ΔΗΜ. ΚΟΚ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Χειμῶνας! Ὁ τρελλὸς βοριάς σφυρίζει μαλιασμένα... Στὸν ἔμο κῆπο ρήμαξε τὰ ἀφύλλα κλαδιά... Τ' ἀνθὴ στὶς σέρρες κοίτονται ὄχρα κι' ἀρροστημένα... Σκοτεινιασμένος ὄβρανος, ἔρημὰ καί παγωνιά.

Ἄνανθο καί ἀστόλιστο τὸ κοιμητήρι μένει... Ὁς τ' ἀνθὴ ὀνειροχώραμα, οὔτε στεφάνια τᾶρα, Μᾶστος σταυρὸς μονάχο του σιαλιδι ἀπομένει... Τί θλιβερὴ μελόγγολη πού εἶναι τοῦτ' ἡ ὄρα...

Στὸ παραθύρι καθόνομαι, καί τὰ θλιμμένα μάτια... Στριφτῶ στὴς ἀνάμνησης τ' ἀχνόθολα καλύπτα... Πρόσωπα πού ἐγάπησα, θυμάμαι, μὰ νεκρά, θυμάμαι οἰκτὲς χιλιάδες πού τᾶρα εἶν' μακριά.

Φυσὰ ἀγέρας δυνατός, ἄδειο ναι τὸ ἀνδογυάλι... Ὅλα τὰ πῆρε, τὴ χαρὰ, τὸν πόνο, τὴν ἐλπίδα, Ὅλα τὰ δατοβίλισε σὲ χροῖα ἀνεμοζάλη... Κι' ἀφήσε μόνο ἀνάμνησης μιά φωτερὴ ἀχτίδα...

Ραγιαμένη Δύρα

MANNA ΚΑΙ ΠΑΙΔΙ

Μιά μέρα σὰν ὄλες τίς ἄλλες ἤρθε κι' αὐτὸ στὸν κόσμο. Μιά φωνὴ σὰν κλάμμα, σὰν παραπονο ἦταν ὁ χειρτισμός, τὸν γιὰ τὴν ζωὴ. Ἐνας ἄνθρωπος περισσότερο. Μιά ψυχὴ ἀκόμα μέσα στὶς τόσες ἄλλες. Ἐνας νέος ἀδελφὸς στὸν πόνο. Κλάμμα τὸ πρῶτο τοῦ ἔσπασμα: Τὸ προμήνυμα τῆς ζωῆς.

Τὸ ἀπαλό, τὸ ἀδύνατο σωματάκι του, μέσα στὴ ἔσπασα τῆς μητρικῆς ἀγκαλιάς, ἀρχίζει νὰ δυναμώνει. Οἱ πρώτες λεβουλῆς—ὁ μητρικὸς λαχτᾶρες—σκορπίζον τὴν χαρὰ στὸς δικούς του. Σιγὰ-σιγὰ μπαίνει στό γύρο τοῦ κόσμου. Λαχταρᾷ νὰ τὸν γνωρίσῃ. Ἀπλώνει τὰ χεράκια του, ἀνοίγει τὴν τρυφερὴ του ψυχὴ σ' αὐτὸν. Καί κάνει τὴν πρώτη γνωριμία: Εἶναι ἡ μητέρα του. Μ' αὐτὴν εἶναι δεμένο με δεσμοὺς ἀχώριστους. Αὐτὴ εἶναι τὸ φυσικό του στήθεμα.

Εἶναι πιά δυὸ χροῶν. Εἶναι γερὸ στό σῶμα. Ἐχει ἀνοικτὴ τὴν ψυχὴ του σὲ χαρὸς καί σὲ λύπες τῆς παιδικτικῆς ζωῆς. Τὸ μικρὸ του στηθάκι εἶναι φουσκωμένο ἀπ' ἀγάπη γιὰ τὴν μητέρα του. Αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει τὰ πρῶτα του τροχόδομα. Αὐτὴν ἐνοίωσε κοντὰ του σὲς πρώτες του λύπες, σὲς πρώτες του χαρὸς. Ἡ μητέρα του ἔχει ἀνοίξει τὴ καρδιά του κι' ἔχει χύσει τὴν ἀγάπη της μέσα γιὰ νὰ ξεπνήσει τὴ δικιά του...

Μιά μέρα σὰν ὄλες τίς ἄλλες, ἡ μητεροῦλα του δὲν ἤρθε κοντὰ του. Στὰ

χαμένα τὴν περιμένει, αὐτὴ δὲν ἔρχεται. Ἀλίμονο, ἡ μητεροῦλα του δὲ θάρρη πιά ποτε κοντὰ του! Ἡ καρδοῦλα του τὴν ἀποζητᾷ. Τὴ λαχταρᾷ ἡ ψυχὴ του. Τὴ ζητᾷ ἀπ' ὄλους. Τὴν περιμένει ἀπὸ παντοῦ. Τὴ φωνάζει με φωνοῦλα πού σαράζεται ἀπ' τὸν πόνο: «Μαμμά... μαμμά... μαμμάαα»... Ἀπλώνει τὰ χεράκια του ἀνοίγοντας τὴν ἀγκαλιά του. Πίπτα. Τὰ ματάκια του, τὰ ἄθωα παιδικὰ ματάκια, πλημμυρίζουν ἀπ' τὰ κικρὰ δάκρυα τοῦ πόνου. Ἀθῶο μικρούλι! Ἡ φτωχὴ σου καρδιά με τό πῶτο της φούντα μὰ ἦταν γραστὸ νὰ τσακισθῇ. Θάρρος, μικρούλι! Ἡ ζωὴ σοῦ δίνει τό πρῶτο της χτύπημα. Δὲ θάναι τό μόνο.

Βέδας

ΟΙ ΑΝΘΙΣΜΕΝΕΣ ΑΜΥΓΔΑΛΙΕΣ

Σουρουπᾶνε... Βοριάς παγωμένος φυσὰ καί ψιλὲς νιφάδες ἀπὸ χιόνι πέφουν πού καί πού.

Καθισμένη μπροστὰ στό παράθυρο, βλέπω τίς φτωχὲς νυφούλες, τίς ἀνθισμένες, μυγδαλιές, νὰ δέχονται τὰ χτυπήματα τοῦ βοριά, πού σφυρίζοντας περνᾷ ἀνάμεσα τους τσαλακωνοντας τὰ κιάτσαρα φορεματάκια τους. Ἀρπάζει με δύναμη τὰ μικρὰ πεταλάκια κι' ἀφοῦ τὰ παρασύρει στὸν τρελλὸ του χορὸ τὰ σκορπᾷ ἔφθονα γύρω, σὰν δεύτερο χιόνι: Τὸ χιόνι τῆς ἀνοιξῆς.

Τὰ μάτια μου σπηλώνονται σὲς ἀσπρες ἀπὸ τό χιόνι—τό χιόνι τοῦ χειμῶνα—κορυφὲς τᾶν βουνῶν πού μόλις διακρίνονται.

Ἡ νύχτα ἀπλώνεται γεμάτη μυστήριο. Καί νὰ! πίσω ἀπὸ μιά ἀσπρη κορυφὴ, ξεπροβάλλει τὸ χλωμὸ φεγγάρι, ἀσημάνοντας με τὸ γλυκὸ του φῶς τίς κορυφὲς τᾶν βουνῶν.

Ὁ ἀέρας ἔχει λιγοστῆψει καί οἱ μυγδαλιές ἠσυχασμένες ἀπλώνουν τ' ἀνθισμένα τους κλαδιά.

Μιά ἀχτίδα φεγγαριοῦ γλυστᾷ καί τίς λούζει με τὸ χλωμὸ της φῶς. Πανόμορφες, ἴδιες νεοαῖδες λευκοφόρες, φαίνονται γιὰ μιά στιγμή νὰ χορεύουν χορὸ ἔστικτο. Μὰ νὰ, ἕνα σύννεφο σκορπίζει τὸ φεγγάρι, καί βαθρὸ σκοτάδι ἀπλώνεται γύρω ἕνα σκοτάδι ἀγριο πού με γεμίσει τρόμο.

Σηκώνομαι γρήγορα, ἀνάβω τό φῶς, καί βυθίζομαι στό διάβασμα.

Ἡβη

ΘΥΜΗΣΗ

Ἐφῆς τὸ βράδυ ξεφύλλιζα ἕνα παλιὸ μου ἡμερολόγιο. Μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια μου ξαναπερνοῦσε ἡ περασμένη μου ζωὴ, οἱ πρώτες χαρὲς καί λύπες, τὰ πρώτα ὄνειρα, τὸ ἔθνημα ἀπ' τὴν ἐξνοιαστὴν παιδικτικὴν ζωὴ. Γυροῦσα τὰ φύλλα χωρὶς καθόλου νὰ μιλήσω κι' ἡ σῶμα κοντὰ μου ἦταν βρονστή.

Ἐάφνου ἐνοίωσα τὴν καρδιά μου νὰ σικρᾷ κι' ἕνα δάκρυ στὰ μάτια ἀργὰ νὰ κυλᾷ.

Τρεῖς μὲν μενεξέδες, με φύλλα ἀπ' τὸ χόρνο ξηρὰ, ἦταν ἐκεῖ κάτω ἀπὸ λίγα ξέθωρα γραμάματα... Κάτω ἀπ' τὸ θολὸ μου βλέμμα ζωντάνεψαν τ' ἀβυχα λουλοῦδια καί τ' ἀλόγλουκα πρόσωπα

πο τῆς ἀγαπημένης Ρίτας, τῆς παλιᾶς μου φίλης, ἀνοίχθηκε μπροστὰ μου. Ναι, ἐνοιωθᾷ, τὴν ἤσυχη ματιὰ της νὰ με κοιτᾷ καί τὸ γλυκὸ της στόμα θλιμμένα νὰ χαμογελά. Τὰ δάκρυα κύλησαν σιγὰ κι' ἡ γλυκειὰ της μορφὴ ἔσβυσε με μιάς.

Τὰ τρία νεκρὰ λουλοῦδια μοῦ ξαναθυμίζουν τὴν πεθαμμένη ἐκατὴν φίλια μας. Ρίτα, θυμάσαι, ἦταν φθινόπωρο ὅταν μοῦ χάρισε τοὺς λίγους μενεξέδες. Καθισμένος στ' ἀγαπημένο σου περιβόλι, ξεφυλλίζαμε ἕνα ἀλμπουμ. «Πάρ' τους, μοῦ εἶπες γιὰ νὰ θυμάσαι αὐτὴ τὴ βραδυά». Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγες μακριά μου, ἡ μορφὴ σου ἦταν γαληνεμένη, μὰ τὴν ψυχὴ σου τὴν ἐνοιωθᾷ βουρκομένην.

Ἐφυγες. Πῆγες σὲ χώρες μακρινὲς ἀναζητώντας ἐκεῖ τὴν εὐτυχία, πέρνοντας μαζὶ σου κάτι ἀπ' τὴν καρδιά μου. Φεύγοντας ὁμοῦ ἤπεις τό ποτήρι τῆς λήθης καί με λησμώνισες. Σὲ μένα, Ρίτα, οἱ πεθαμένοι μενεξέδες πάντα θά θυμίζουν τὴν παλιά μας φίλια. Ἡ ἀληθινὴ φίλια ποτε δὲν πεθαίνει.

Παρήγορος Ἄγγελος

ΤΑΣΙΑΙ ΣΤΗ ΛΕΥΚΑΔΑ

Α'.

Ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι ἔπεσε ὁ κληρὸς νὰ περάσω τὴ δεκαπενθήμερη ἀδειά μου στὴν Ἐβύηρο τῆς ἀγαπημένης μου Λευκάδας, στό σπίτι κάποιου κομμπαρου μας. Ἐγὼ λοιπόν, ἡ γιαγιά κι' ἡ μικρότερη ἀδελφὴ μου, ἐπιβιβασθήκαμε στὴ «Ροῦμελη», ἐν ἀργονίητο. Καλοθάλασσο βαπόρι, κι' ὕστερα ἀπὸ ἕνα μαγικὸ ταξίδι, πού κράτησε δυὸ μέρες, βγήκαμε στὴ Βασιλική. Στὸ λιμανάκι αὐτό, πού εἶναι γραφικότερο ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ χώρα, ἔχει δώσει ἡ φύση τὸ σχῆμα κακάου, πού τ' ἀνοικτὸ του μέρος κλίνει πρὸς τὴ θάλασσα. Τὸ χωριὸ εἶναι χτισμένο δεξιὰ του στοῦς πρόποδες ἐνὸς βουνοῦ, τὸ ἀπέναντι τῆς θάλασσας εἶναι κάμπος, κι' ἀντίκρου σοῦ χωριοῦ εἶν' ἄλλο βουνό, ἀπ' ὅπου βγαίνει ὁ ἥλιος.

Μᾶς περιμένει στὴ Βασιλικὴ ὁ κομμπαρὸς με τὴ κόρη του τὴ Μαριώ. Εἶχε φέρει μαζί του καμνὸ δεκαοκτὸ μολάγια καί γαϊδουράκια, σκεπασμένα με τίς πολύχρωμες χωριάτικες βελάντες, κατὰ πού συνηθίζεται στό κατὰδεχτικό καί φιλόξενο αὐτὸ τοῦ γιὰ ν' ἀνεβῶμε καί νὰ φορτώσουμε τὰ πράγματά μας.

Ἀφήσαμε λοιπόν με λύπη μας τὴ Βασιλική, γιατί δὲν εἶχαμε πού νὰ κατασταλάξουμε—τὰ καφετεῖα ἦταν κλειστά καί τὸ χωριὸ δὲν εἶχε ἔυπησει, γιατί ἦταν ἀκόμα νύχτα ἀστρόφωγη—καί ξεκινήσαμε γιὰ τὴν Ἐβύηρο. Περπατήσαμε ἀρκατὴ ὄρα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε με τὴν εὐθυμὴ κουβέντα, τὰ γέλια καί με τίς ἀτέλειωτες ἐρωτήσεις κι' ἀποκρίσεις.

Δειλὰ-δειλὰ ἄρχισε νὰ ξημερώνῃ στὴν ἀρχὴ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς παρουσιάσθηκε ἕνα θαμπό φῶς. Τ' ἀσημένια τ' ἀστέρια οὐβῶσαν κι' ὕστερα μᾶς χαίρετῆσαν κάτι ἀχτίδες ἀργυροχρῶσες. Εἶχε ξημερώσει καλά κι' ἔτσι μπορέσαμε νὰ θαυμάσουμε τίς γύρω φυσικὲς καλλονές. Ἀριστέρα μᾶς εἶν' ὁ γνωστός Κάμπος, μὲ ἀπέραντη καταπράσινη ἔκταση, πού ὁ μισὸς ἀνήκει στὴ Βασιλικὴ κι' ὁ ἄλλος μισὸς στό Σίβρο, ἄλλο γραφικὸ χωριὸ πού τ' ἀ-

γναντεύει κανείς από ψηλά—και μέρος στην Εύγειρο. Πιο ψηλά από το Σίσρο φαίνεται μόλις το χωριό 'Αη-Λιάς, ή πατερίδα του πατέρα μου, χτισμένο πάνω σ' ένα γυμνό βουνό. Κι όπως είναι έτσι αδεύτρο κι' άκοιμονομένο το χωριό αυτό, μοιάζει με λεμονομένη ζρημακλήσι. Τ' άφθονα νερά, που τρέχουν στον Κάμπο, δίνουν ζωή στις πορτοκαλλίες, τις λερμονίες και στ' άλλα όπωροφόρα δέντρα που κάθε χρόνο τοακίζονται απ' τόν καρπό.

Δεξιά μας είχαμε βουνά καταπράσινα από πουρνάρα μεγάλα σά δέντρα, διάφνες, που τό φύλλο τους τό έμπορευότανι στο έξωτετικό, ρήγανι κι' άγριελιές, έπο κοιμαρίες πυκνόφυλλες, και στά ψιλότερα μέρη ελαιώνας, που τ' άσημένιο τους φύλλωμα τό κουνούσε ό άερας πέρα δάφνα.

Και περνώντας πάντα μέσ' απ' την καταπράσινη θάλασσα, φθάσαμε στην Εύγειρο, χαρούμενο χωριό μέ τ' άβυσσώμενα στίγια του και τις γραφικές αΐλες μέ τό μυριστικά. 'Εκει μας περίμενε όλο τό χωριό στο λόδι, γιατί για τις άπλοϊκές αυτές ψυχές ό έρχομός ένός ξένου από την πολιτεία είναι τόνα γεγονός άξιόσημιστο στη ζωή τους. Οι προσοτικο καθόνταν στο μοναδικό καφετζό, κατακάθαρο μέ τό γιορτινά τους και τό ραβδιά τους, στο χέρι, κι' οι πιά νέρι παράμερα. Τά κορίτσια κι' οι γυναίκες είχαν μείνει στο σπίτι.

Πιάτα μέ ξερή σταφίδα κι' άμύγδαλα και μπικνετία από καρπούλλι, τρυφάλλα και γράνια μας περίμεναν στο τραπέζι.

Άλλά και στην Εύγειρο δέ μείναμε πολύ. 'Ο κουμπάρος μας είχε κάμει μιá καλήρα από πουρνάρα, καλάμια κι' άλλα κλαδιά, στό βουνό, στην πιο ψηλή κορυφή του βουνού τους, για να περάση τό καλοκαίρι ή οικογενεία του. 'Εκει είχε τό περισσότερα χτήματα, κι' έζω απ' αυτό, τό χρόνο έξείνο τοζταν στείλει την έγγονούλα του κι' ή κουμπάρα για καλύτερο του παιδιού τον παρκαλάσε να της κάνει την καλύτερα θρανίνια.

ΠΟΙΗΣΗ
(Ανοιχτό Γράμμα)

Άγαπημένη μου Φειμιστρία,
Είναι φορές που ή ψυχή μου, χαρούμενη κι' εύτυχημένη, αίσθάνεται μέσα της έπιτακτική την ανάγκη να μοιραστή μέ άλλους τό βάρος— πώς άλλωως να τό πω; — της χαράς. 'Ετσι και τώρα, πλημμυρισμένη από ευχαρίστηση, θέλει και σε σένα, άγαπητή μου, να σου μεταδώσθω ένα μέρος απ' αυτή. Χθές βράδυ είχαμε πάσι στις έξαδέλφης μου Μ. Κάπως ξέρεις, στο σπίτι της συγκεντρώνεται πάντα όλος ό διανοούμενος κόσμος. Φιλολογία, ποίηση, μουσική, ζωγραφική, είχαν συνητηθεί στο ώραίο σκυριανό σαλόνι της. Σ' αυτό τό μερμημένο στην τέχνη περιβάλλον, ανάμεσα στις βαριές θρανιές κουρτίνες και στά αστηρά σκούρα έπιπλα, έκαμα την πρώτη γνωριμία μου μέ τόν ποιητή Π.

Μας άπήγγειλε Παλαμά, Πορφύρα και δικά του. 'Η λεπτή φαντασία του κι' ή άκαλή, σάν μελωδία άνεφροαστη, φωνή του, μας ύψωσε σε άλλους άγνωριστους παραμυθένιους κόσμους. 'Εγώ δέν έξω. Άκουσα άποροφημένη τε-

λείως, ένώ ό ποιητής όλο έλεγε. 'Οταν τελείωσε και τό «Θανάτου πόθος», άκράτητα χειροκροτήματα έκάλυψαν τό τελευταία του λόγια. Πήγε και κάθισε σε μιá άπόμαχη γωνία του ντιβανιού, φοβισμένος κάπως, σά να είχε προδώσει κάτι από τόν εαυτό του που τόσο προσπάθησε μέ τόν πέπλο της λεπτής του τέχνης να κρύψη.

'Επειτα, ή καλή μας 'Ισαβέλλα 'Αλμπρτίκι μ' άκουσε πίναο, συνοδεύοντας τη μουσική μέ τή γλυκειά και δρασερή φωνή της.

'Εμείνα καταπυλωσμένη πιστεύοντας κι' έχω ότι ή ζωή μετρήσιμη στην ένταση κι' όχι στην έκταση, σου λέω ότι έζησα, χθές τό βράδυ, στιγμές της ζωής μου σε όλη τους την ένταση.

Σένα και τ' άδελφάκια σου φιλό
Νεαρά Καλλιτέχνης

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΟΥ ΦΙΛΟΣ

Τόν έλεγαν Πίπρη. 'Ηταν ένα παιδάκι ως τριών χρονών. Τά ξανθά του κατασάρα μαλλάκια στεφάνωναν τό στρουμπούλο του κεφαλάκι. Είχε δυό γαλανά ματάκια κι' ένα μικρούτσικο καταπόρφυρο στοματάκι.

Καθόναν στο άντικρυνό μας σπίτι και την περισσοτέρη ώρα την περνούσε στο μπαλκόνι. Τό πρωί, ένώ ακόμα ήμουν στο κρεβάτι μου, άκουγα τή φωνή του να μέ ξυπνάη. Μόλις άνοιγα τό παράθυρό μου, άμέσως έβλεπα τό χαρτωμένο του προσωπάκι κι' άκουγα τή φωνούλα του να μου λέη:
— Καλημέρα, Αίνα μου, θάβγης έτσι;
— Ναί, τού άπαντούσα' άμα διαβάσω όμους.

— Μ' αυτό τό φόλεμα, Αίνα μου; Μόνη σου θάβγης, Αίνα μου;

Τόχε μαράζι ή καίμενούλης, που δέν έβγαίνε κι' αυτός μόνος του ποτέ... και... έπεφταν βροχή κι' άλλες ακόμη άδώς έρατήσιες. Τ' άπόγευμα τόν έβγαζε ή μαμά του στο μπαλκόνι, κι' άφου τόν κόβιζε στο μικρούλι του καρκελάκι, τού έδινε να πιη τό γάλα του. 'Ο Πίπρης μόλις τ'όπινε και μ' έβλεπε έμένα να στέκομαι στο παράθυρο, μου φώναζε:
— Τόπια, Αίνα μου, όλο τό γάλα μου, και μού άναποδογίριζε τό φλιτζέβι για να τό πιστήσω.

'Οταν είχα διαγωνιόμους, έπερνα τό βιβλία μου και πηγαίνα κοντά τό παράθυρο να διαβάσω. Μόλις μ' έβλεπε να διαβίζω, άμέσως άρχιζε να χτυπάη τό ποδαρικά του και να μου λέει.
— Μή κουάξεσαι, Αίνα μου, έλα να παίξουμε.

'Ετσι περνούσε ό καιρός, ως που μιá μέρα φύγαμε απ' αυτό τό σπίτι και τώρα δέ βλέπω πιά τόν Πίπρη ούτε περνάω τις όρες μου μέ τις όμορφες έρωτησούλες του. Μά τό σπουδαίτερο, δέν άκούω πιά τή φωνούλα του να μέ ξυπνάη τό πρωί. Την άντικατάστησε τό φορικό ξυπνητήρι.

Μπουμπουλίνα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μاما, είναι περσιτό να στέλνης στο Δελέ «χιλία φίλδια»...
— Γιατί, παιδί μου;
— Γιατί αυτός δέν ξέρει να μετρά παρά μόνο ως τή εκατό.
Λανάη

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΑΣ

Άθήνα, 42 όδός Έθραϊκού, ήν 4 'Απριλίου 1933

ΔΗΛΩΣΗ

Δέν παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματοδότημα, για τό όποία πρέπει να πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζέτε κα και βάζετε τό γραμματοδότημα σωστά. — Δέν άπαντώ σε κανένα, όταν μέ ρωτά για πράγματα που τά έχει ό 'Οδηγός τού Συνδρομητή. Τιμάται δρ. 5, ταχυδρομικώς δρ. 6 για τό 'Εσωτερικό και 7 για τό 'Εξωτερικό, και πρέπει να τόν προηγήσθω όποιος θέλει να λαβαίη μέρος στην κίνηση.

Ο «ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ», που τόσο σως διακαέσασε, σήμερα τελειώνει. Σά λίγο θ' άρχίσω έν' άλλο, επίσης ώρατο, μυθιστόρημα. Άλλά στο μεταξύ, θα ήμμοιεύσω ένα εικονογραφημένο βήγημα για τό Πάσχα.

Ταξιδιώτη, ή Μαγική Εικόνα δέν είναι καλή. Κακοχειρισμένο είναι προπάντων τό κουνέλι. Τό κομμάτι σου «Ποταμός—Κατακτητής» θα τό περιλάβω βέβαια σά από κριση για τή Σελίδα. 'Ιδής όμους πόσες παρατυπίες έχει: Λίπει τ' όνομά σου, λείπει ή χρονολογία—και τά δυό άπαραίτητα—και προπάντων λείπει ή σημερινή από πάνω αν στέλλεται άντι άλλου έγκριθέντος ή άπορριφθέντος Σημειώνις άπλός ένα Π, αλλά δέν άρκει. Άλλοτε, σε παρακαλά, αυτά να τό προσέχεις.

'Η Τρίτη παρατηρεί μέ λύπη της ότι αυτόν τόν καιρό έλειψαν οι γνωστοί κι' οι γνωστές της Σελίδος σου— ή Κυρά της Θάλασσας, ή Περιπέλειός, τό Ουράνιο Τόξο, ό Νέτος Άδελφός, ή 'Ηλιογέννητη κτλ. Και τό άποδίξις στο ότι έπαυσα να διαδίδω συγχαρητήρια, γιατί τά συχαρητήρια, λέει, δίνουν θάρρος, παρακίνηση—κι' άκόμα προκαλούν φίλες, — όπως αυτή μ' ένα «διαβιάζω» έπιασε φίλια μέ την άγαπημένη της Τριανταφυλίνα. Άλλά δέν πιστεύω νάνα αυτός ό λόγος. Προχτές που είδα την Κυρά της Θάλασσας και τή πρώτη, μου έλεπε ότι τώρα έχει πολλά μαθήματα στο Πανεπιστήμιο που δέν της άφίνουν καιρό, κι' έπειτα, όταν έδικαιρη, γράφει κάτι ποιήματα δικά της, που δέν είναι για τή Σελίδα.

Πιά παραπλησίους λόγους, όπο θέσω, άπέχουν κι' οι άλλοι. 'Ο ένας δέν θα έδικαιρη, ό άλλος θα έμπνέται τώρα πιά μεγαλιότιμα, ό τρίτος θα διέρεται στάδιο... τεμπελιές, και καθέτης. — Τό άνάκδοτο τό έζησε στόν Άνανία που τού άρεσε και θα τό χρησιμοποιήσω.

'Ενδοξος 'Ελλάς, περιμένο τους βαθμούς σου, αν και δέν άμφισβώλω ότι θα είναι λαμπρό. Ναί, τό «σπείδω βραδέως» σημαίνει «τρέχε άργά, σιγά». Βέβαια, ή μιá έννοια άνκαιρ τήν άλλη. Πώς μπορεί κανείς να τρέχη σιγά; Μά ίσα-ίσα μ' αυτόν τόν παιγνιώδη τρόπο, — τό δέχνορο, όπως λέγεται, — ό σοφός θέλγος να μ' άπη πως όδω να τρέχη πολύ, να βιάζεται πρέπει ό άνθρωπος, όποτε πάλι ναργοπαρη, να πηγαίη σάν τή χαλιώνα Κι' άκόμα, τό «σπείδω βραδέως» σημαίνει «προχώρει, κάνε γρήγορα, αλλά και μέ σκέψη, μέ περίσκεψη, μέ φρόνηση». 'Η σκέψη βέβαια έπιδαρόνουν την όρημ, τή φόρα μας, αλλά χρειάζεται πάντα... Τό άλλο που σως έλεπε ό καθηγγητής, δέν τάκουσε καλά. Είναι; «και σό, τέκνον

Βροτε;». Και τό έλεπε, ήτοι έλληνικά μάλιστα, ό μεγάλος ρωμαίος 'Ιούλιος Καίσαρ, τήν ώρα που τόν δολοφόνουσαν, βλέποντας άνάμεσα στους δολοφόνους και τό Βροτείο, που ήταν ό καλύτερός του φίλος. Σού έστειλα τόν 'Οδηγό, Ζουάνα, για νάρχισης να λαβαίης μέρος στην κίνηση. Τή διέδουση τού Φραλινγκ και της 'Αλμπάρ στο Βερολίνο έγώ βέβαια δέν τήν έζωμ. Άν τήν έζωμ ή Παλάη 'Αθήνα θα χη τήν καλοσύνη να σοβ τήν ανακονόηση. Και τότε τους γράφεις. Δέν είναι άδύνατο να σοβ στείλουν από μιá φωτογραφία μέ άπογραφή, όπως τόσο έπιθύμεις. — Παρατηρήδω γραφοντας μεταξίρριζισμα πάρα πολλά ντ. Και λέγω γράφοντας, γιατί δέν πιστεύω και στην έμιλία σου να λές «εφημερίδα», «έδδομάδα», «μέ τόν άερωπλάτον» κτλ. Πρόσας στο έζης να τά γράφεις σωστά «την έδδομάδα, την εφημερίδα, τό άερωπλάτον». 'Ετσι δέν είναι;

Χαίρω, Αίλινα Παπαμιανώνη, που έγραψες τούς διαταγμούς και τούς φόδους και μ'ό έστοιλες τό πρώτο σου γράμμα και να σο γνωρίσω και καλύτερα. Σού έστειλα και τόν 'Οδηγό και περιμένο τώρα να πάρης και ψευδώνυμο για να μου γράφης συχνά. Ναί, τό Σεπτέμβρη που θα ξανάβγης στος 'Αθήνας, μην παραλείψης να μ' έγραψης και στο γραφέο μου. Τόν κ. Φαίδωνα τόν συγκίνησε πολύ. τό ένδιαφέρον σου. Και βέβαια ένα μεγάλο ένδιαφέρον θα σο 'έκαμα να διαβάζω στις άθηναϊκές εφημερίδες τις κριτικές για τόν «Ποπλάρο», που τόση σου προσέντησαν χαρά... 'Οταν είδα, Μαγνήτη, ότι ή Τρίτη έπελάθη και τό νησί σας, τό κατάλαβα ότι ξανάβγεις αυτής τής άποχρηστικής κυρίας δέν μου έγραφες. Έγης για τή Μαγική Εικόνα. Πολύ τεχνικά καμμένη, κι' ένθ ή βασικός είναι κρυμμένος τόσο καλά, φαίνεται τόσο ώρατα άμα τόν ανακάλωψη κανείς! Θα τή δημοσιεύσω.

Τά έλαδα όλα, Ρασουανίον, δεκτά. Στ' άποτελέσματα τών Άσκήσεων δέν έγινε λάθος. 'Η Συλλογή σου ήρθε δυό βαθμούς παρακάτω από και που θα τήν έβάζεις, γιατί πολλές άπ' αυτές τις Άσκήσεις έβεγαλαν βέβαια μιá άξίαπανη προσάθεια κι' είχαν πολλή πρωτοτυπία, δέν ήταν όμοιους άλλους και μερικές όδω καν δημοσιεύμας. Π: χ: στο Συλλαβικό Τρίγωνο σου χωρήσε; Βυζάντιον ένθ συλλαβίσται Βυζάντιον. Στ' Γωνία σου έχεις και τή λέξη σινάλο, που δέν πάσι μέ τις άλλες, όλες έλληνικές. Το Συμφωνόητον είναι άλυτο, γιατί τό ρητό αυτό λέγει τό έξορον. 'Η Έπιγραφη εκ Τριπλής Άφροσύνης είχε την άγνωστη και άντικατάστατη λέξη ήθάνον. Το Πολυώνητον (νέον είδος) ήταν τόσο... πολυώνητον, που κατανόησε... κεφαλοθροσύνη. 'Επειτα, στο διαγωνισμό, τά έργα δέν κρινόνται μόνο, αλλά και συγκρίνονται. Κι' έδω παίζει ρόλο και ή τύχη. Άν π: χ: δέν υπήρχαν οι άλλες, οι άνωτερες Συλλογές από τις δικές σου, όχι τρίτο, αλλά και πρώτο βραβειο μπορούσε να πάρης.

Μαργαρίτα, έλαδα τή Συλλογή σου για τόν διαγωνισμό Πνευματικών Άσκήσεων, αλλά είναι γραμμένη μέ τόσο έθωρο μελάνι, ώστε στην αρχή μ'ό φάνηκε άγραφο χαρτί. Άδύνατο να τις διαβάσω. Θα κόμης λοιπόν τόν κόπο να τή έαναγράψης μέ όκοδρο μελάνι και να μου τήν έπικαιλήσης. Κι' αν περάση ή προθεσρία, δέν παρτάει, θα σε περιμένο.

Μαρίνα Πτοροφιδου, ναί, έλα είναι έν τάξει. Άφου τώρα έχης πολλά μαθήματα, νακούσης τή μαμά και να μίγης στην κίνηση τό καλοκαίρι, άρχίζοντας από τους έκτακτους καλοκαιρινούς διαγωνισμούς. 'Οσοσό μπορείς κι' από τώρα να πάρης ψευδώνυμο και να μου γράφης δυό λόγια κάπου-κάπου.
Ναί, Ζοξό, τώρα μπορείς να λαβαίης μέρος σε όλα. 'Οσο για τό πρόνυμο της άδέλφης σου, αλήθεια έχης και σο ψευδώνυμο, αλλά εκείνη έχη τήν προτεραιότητα, που πρέπει να τή σέβασαι. Μ' αυτό τό γράμμα σου έκαμα πλατύτερα τή γνωριμία σου κι' είδα πως είσαι ένα πολύ καλό διαπλασώπουλο.
'Η Αίλινα είναι έμοιροάτρις. Πιστεύει στο κορσάο, στο πικρωμένο, στο γραφέο, στο κομμάτι, στο τυχαίο και... στο θέλημα τού Θεού. 'Ολα όσα γίνονται στον κόσμο είναι, λέει, γραφέα, προαποπροσμένα. Γραφέο τού τού Μύχνης να γίνω μεγάλος συγγραφέας, αλλά και γραφέο τού να πεθάνη νέος. Κι' επειδή έχη αυτές τις ίδεες—κυρίως επειδή δέν μπορεί να καταλάβη τή διαφορά μεταξύ «τυχαίου» και «γραφέου»—όμοιολογεί ότι είναι... κουτή. 'Οχι, κουτή δέν είναι. Είναι μόνο μεταφυσική. Κι' ό μεταφυσικός άνθρωπος διαφέρει από τόν θετικό, όσο και τό γραφέο από τό τυχαίο. 'Οσο τα λόγια περιτά: όσα και να τής έλεγα, δέν θα καταλάβαινε τή διαφορά.
Τό γράμμα σου αυτό, Κρινάνι, τό χρωστώ στον άσχημο καιρό που σε άναγκασ να καθήσης κοντά στη φωτιά και να διαβάζης και να γράφης. Και συλλογιέσαι; τώρα λοιπόν που ό καιρός έφτισσε κι' ή φωτιά είναι σβυστή, τό Κρινάνι δέν θα μου γράφη; Δέν τό πιστεύω... Τά κομμάτια σου, δημοσιεύματα, δέν σο φαίνονται τόσο καλά όσο είναι, τά έγραφες, όχι γιατί τά επισκίζουαν στη Σελίδα άλλα άφαιότερα, αλλά γιατί σο προσοτεύεις από μέρα σε μέρα. 'Επομένως τά κομμάτια που έγραφες σο φαίνονται καλύτερα από έκεένα που σχεδιάσεις να γράφης.
Τραλλή Ζαννέτ, είσαι άπλοούτατα 'Ελληνίδα. Δέν σημαίνει άν ή μητέρα σου είναι Γερμανίδα κι' άν γεννήθηκες στη Γερμανία. Άρκει που ό πατέρας σου είναι 'Ελληνας και που μεγάλωσεσ όδω από τέσσοράν χρονών κοριτσάκι. Φυσικά, δέν μπορείς να μην άγαπής και τήν πατρίδα της μητέρας σου, και μάλιστα μιá χώρα σάν τή Γερμανία! Άλλά είσαι 'Ελληνίδα, γι' αυτό να μην έχης άμφισβόλια και να μη τό θέσης καν έπό συζήτηση. Σέ συγχαίρω για τήν άπάγγελια στη σχολική όπορτή. Τά ώρατα που μ'ό εκθέσεις τις άτυπύσεις σου!

θόσο πολύ. Το Βαφνοστέφανο δέν σκαλιζεται για να τό πής «αναπροκαλιόμενος». Πλέκεται. 'Οσο «δνειροπλεγμένο» θα ταιριάξει καλύτερα.
Αυτό, Αέλια Καϊσάση, μου θυμίζει ένα νόστιμο άνάκδοτο, που μπορεί να άπαρμοσθώ όχι μόνο στην κριτική της έκθεσης σου από τόν καθηγγητή σου, αλλά και στη δική μου για τό παραπάνω ψευδώνυμο. Μιά φορά, οι γάλλοι άκαθηματικοί ρώτησαν τόν περίφημο φυσιοδίφη Μπωφρόν αν ήταν σωστός ό όρισμός τού κάθουρα που είχαν συντάξει για τό Λεξικό της 'Ακαδημίας: «Κάθουρας—μικρο φάρι κόνκινο που περπατά προς τα πίσω.»—'Εχω μερικές άντηρησεις, άποκριθήκε ό Μπωφρόν. 'Ο κάθουρας δέν είναι φάρι, δέν είναι κόνκινο και δέν περπατά καθόλου προς τα πίσω. Κατά τάλλα, ό όρισμός έχη καλύτερ.

'Ενδοξος 'Ελλάς, πολύ καλοί οι βαθμοί σου, σε συγχαίρω. Άπ' αυτούς βέβαια κίολα πως έχης περισσότερη κλίση στις 'Επιστήμες (Μαθηματικά 10, Γωωγραφία 10, Φυσικά δέν βγήκαν άκόμα τάποτέλεσματα, αλλά τό λεγώτερο έάχως 9) παρά στα φιλολογικά μαθήματα ('Αρχαία 'Ελληνικά 8, 'Ιστορία 8). Δέν είσαι λοιπόν από κείνους που... δέν χωνεύουν τά Μαθηματικά, και μπορείς έξαίρετα να γίνης Φυσικομαθηματικός, Μηχανικός, Άστρονόμος κι' έτι άλλο, τήνόν θέλεις. Σού έστειλα δύοδρα τετραδία.
Αυτήθηρα για τό κόστημα τών ματιών σου, Άδελφο Φυγής, κι' έχωμ να γίνης γρήγορα καλά. Τά διαπλασώπουλα, που έχης μαζί τους άλληλογραφία, ως τό μάθου, για να μη σο παρεξηγήσουν που δέν θα τούς γράφης τώρα: έπίσης κι' έκείνα που τούς χρωστές Μ. Μουσκίου. Θα τους γράφης και θα τούς ανταποδώσης μόλις τό έπιτρέψει ή ύγεια τών ματιών σου. Προσωρινά δλ' αυτά, δέν παρτάει. Για τά περιόδικα που λές, είναι πασίγνωστο ότι με άντιγράφου... σο μπορούδ. Κι' ή έκθεση τού Γνωμοδοτικού Συμβούλου τό λέει: «όλα τά περιόδικα που έβιεδούσαν κατόπιν, τήν διαπλάση έματήθησαν». Κι' αυτό, βλέπεις, εξακολουθεί και θα εξακολουθήσω.
Τολιάδ, Κόρη τών Φαιάκων, Βενεταίννη Νόγχα (που έσπαθώσε), Παγωμένη Καθούλα, 'Ιολέ, Βουσούλα, Χαρίς Φταέρ, Ξενοκύριος Δόδης, Βασίλισσα τού Πόνου, Κουσόφοτε 'Ηλιε και Άγγελώδη τών 'Ουείδων και τά δικά σας ώρατα γράμματα διάβάσα με με γάλη ευχαριστησή, ως έστειλα ό,τι ζητήσατε, ως ευχαριστώ για όλα, μά δέν έχω πιά τόπο να σο άπαντήσω και χωριστά.

θόσο πολύ. Το Βαφνοστέφανο δέν σκαλιζεται για να τό πής «αναπροκαλιόμενος». Πλέκεται. 'Οσο «δνειροπλεγμένο» θα ταιριάξει καλύτερα.
Αυτό, Αέλια Καϊσάση, μου θυμίζει ένα νόστιμο άνάκδοτο, που μπορεί να άπαρμοσθώ όχι μόνο στην κριτική της έκθεσης σου από τόν καθηγγητή σου, αλλά και στη δική μου για τό παραπάνω ψευδώνυμο. Μιά φορά, οι γάλλοι άκαθηματικοί ρώτησαν τόν περίφημο φυσιοδίφη Μπωφρόν αν ήταν σωστός ό όρισμός τού κάθουρα που είχαν συντάξει για τό Λεξικό της 'Ακαδημίας: «Κάθουρας—μικρο φάρι κόνκινο που περπατά προς τα πίσω.»—'Εχω μερικές άντηρησεις, άποκριθήκε ό Μπωφρόν. 'Ο κάθουρας δέν είναι φάρι, δέν είναι κόνκινο και δέν περπατά καθόλου προς τα πίσω. Κατά τάλλα, ό όρισμός έχη καλύτερ.

'Ενδοξος 'Ελλάς, πολύ καλοί οι βαθμοί σου, σε συγχαίρω. Άπ' αυτούς βέβαια κίολα πως έχης περισσότερη κλίση στις 'Επιστήμες (Μαθηματικά 10, Γωωγραφία 10, Φυσικά δέν βγήκαν άκόμα τάποτέλεσματα, αλλά τό λεγώτερο έάχως 9) παρά στα φιλολογικά μαθήματα ('Αρχαία 'Ελληνικά 8, 'Ιστορία 8). Δέν είσαι λοιπόν από κείνους που... δέν χωνεύουν τά Μαθηματικά, και μπορείς έξαίρετα να γίνης Φυσικομαθηματικός, Μηχανικός, Άστρονόμος κι' έτι άλλο, τήνόν θέλεις. Σού έστειλα δύοδρα τετραδία.
Αυτήθηρα για τό κόστημα τών ματιών σου, Άδελφο Φυγής, κι' έχωμ να γίνης γρήγορα καλά. Τά διαπλασώπουλα, που έχης μαζί τους άλληλογραφία, ως τό μάθου, για να μη σο παρεξηγήσουν που δέν θα τούς γράφης τώρα: έπίσης κι' έκείνα που τούς χρωστές Μ. Μουσκίου. Θα τους γράφης και θα τούς ανταποδώσης μόλις τό έπιτρέψει ή ύγεια τών ματιών σου. Προσωρινά δλ' αυτά, δέν παρτάει. Για τά περιόδικα που λές, είναι πασίγνωστο ότι με άντιγράφου... σο μπορούδ. Κι' ή έκθεση τού Γνωμοδοτικού Συμβούλου τό λέει: «όλα τά περιόδικα που έβιεδούσαν κατόπιν, τήν διαπλάση έματήθησαν». Κι' αυτό, βλέπεις, εξακολουθεί και θα εξακολουθήσω.
Τολιάδ, Κόρη τών Φαιάκων, Βενεταίννη Νόγχα (που έσπαθώσε), Παγωμένη Καθούλα, 'Ιολέ, Βουσούλα, Χαρίς Φταέρ, Ξενοκύριος Δόδης, Βασίλισσα τού Πόνου, Κουσόφοτε 'Ηλιε και Άγγελώδη τών 'Ουείδων και τά δικά σας ώρατα γράμματα διάβάσα με με γάλη ευχαριστησή, ως έστειλα ό,τι ζητήσατε, ως ευχαριστώ για όλα, μά δέν έχω πιά τόπο να σο άπαντήσω και χωριστά.

θόσο πολύ. Το Βαφνοστέφανο δέν σκαλιζεται για να τό πής «αναπροκαλιόμενος». Πλέκεται. 'Οσο «δνειροπλεγμένο» θα ταιριάξει καλύτερα.
Αυτό, Αέλια Καϊσάση, μου θυμίζει ένα νόστιμο άνάκδοτο, που μπορεί να άπαρμοσθώ όχι μόνο στην κριτική της έκθεσης σου από τόν καθηγγητή σου, αλλά και στη δική μου για τό παραπάνω ψευδώνυμο. Μιά φορά, οι γάλλοι άκαθηματικοί ρώτησαν τόν περίφημο φυσιοδίφη Μπωφρόν αν ήταν σωστός ό όρισμός τού κάθουρα που είχαν συντάξει για τό Λεξικό της 'Ακαδημίας: «Κάθουρας—μικρο φάρι κόνκινο που περπατά προς τα πίσω.»—'Εχω μερικές άντηρησεις, άποκριθήκε ό Μπωφρόν. 'Ο κάθουρας δέν είναι φάρι, δέν είναι κόνκινο και δέν περπατά καθόλου προς τα πίσω. Κατά τάλλα, ό όρισμός έχη καλύτερ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκριεται, ούτε καν ενέταται, εν δέν συνοδεύεται με τό δίπλωμα, δρ. 10.— Τά έγκρινόμενα ή έπανοδέματα ίσχορον ως τήν 30 Νοεμβρίου 1933. 'Οσα συνοδεύονται άπο Α. Ανήκουν σε άπόρτι και σοά από Κ. σε κορίτσια.
Νέα Ψευδώνυμα: 'Οθέλλος, ά. (άντι τού 'Αθήνητος που κατά λάθος τού έννεκρίθη στο 17 φύλλο ένθ άνήκει σε άλλον). Τάπεινη Βιολέττα, κ. (ΑΠ). Κουκουναρία, κ. (...). Έβητριμένη Καρούατις, κ. (ΕΑ). Τατιάνα, κ. (ΕΑ). Άλλανιτής, ά. (ΑΖ). Γαλάζιος Άγγελος, ά. (...). Καστανόξανθη, κ. (ΣΚ). Ζαχηνώνθη Άχρογούλια, κ. (ΜΚ). Άστρο Γλασμί, κ. (...). Μυσωμένο Πέικο, κ. (...). Κλάρα Μάου, κ. (...). Μεγάλο Μυαλό, κ. (...).

Άνανώσεις Ψευδώνυμων: Θαορалеά 'Ελληνίς, κ. Θεά 'Αθήνα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Ἱανδύρας (ἐστραία 2 δευτεῖας χαρτί λύσεων δ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις γιὰ τὸν «Ποπλόρο») Δάνου τῆς Μοναχίας (χαρτί λύσεων ἐστραία β) Ἑλένη Βλαστόν (πολύ με συγκίνησαν τὰ τόσα δυστυχήματα ὅσα συλλυπημαί ἐγκαρδίως κι' εὐχομαι σὸ θεὸ νὰ σὲ παρηγορή· ἀλλ' ἀφοῦ μιά παρηγορία σοὺ εἶμαι κι' ἐγώ, γράψε μου συχνότερα, κι' ἔχει μὲ γραφομηχανή, ἀλλὰ μὲ πένα· εἶμάνη μ' ἀρέσει νὰ βλέπω καὶ τὸ γράψιμό τῶν παιδιῶν μου, τὸ ἰδιόχειρό·) Ἑορέϊαν Ἐηλάδην (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λογάκια ἔχει ὑπομονή, ὅσα μεγαλώσῃς καὶ σὺ γιὰ νὰ μῆδες στὴν κίνηση ποὺ τόσο τὸ ἐπιθυμᾷς ἕνα-δύο χρόνια περνοῦν τόσο γρηγορὰ!) Ροδαννῆν (εὐχαριστῶ πολὺ ὅρατες κι' αὐτὲς οἱ εἰκόνες, μόνο ποὺ δὲν εἶναι καλὰ τοπομητρες, μὲ μαῦρο μολύβι, καὶ δὲν θέθωναν στὴ φωτογραφία γιὰ νὰ τις ἀπομακρύνῃς) Μπουραλοῦρη τῆς Ἐρσσού (περιμὲνω λαοῦν καὶ τὴ Συλλογὴ αὐτὸ ποὺ μὲ ἀρεολογῆσαι, δὲν εἶναι καλὸ τὰ περισσότερο παιδιὰ — «πουλιὰ καὶ πριττὴ φορὰ» φερουρήζου» — βοηθοῦνται ἀπο μεγαλύτερα ἀδέλφια, Εξάδελφια, θεῖους, φίλους καὶ καθεστῆς) Ἐπιδοπλέκτραν (σοὺ τὸ ἐνάκρινά καί... μιλιά!) Σημερινόν (Ἐλάβα, εὐχαριστῶ ὅσα γιὰ τὸ Συλλογὸν ποὺ θέλει νὰ κάμετε, δὲν μπερῶ ν' ἀναμειβῶ, ὅσο ξερῶ τὴ ἀπήχηση καὶ τὴ ὑποστήριξη θὰ εἶχε διαπλασιακὸς Σύλλογος μὲ τέτοιον τίτλο!) Θεοτρελλῆν (ποὺ πολὺ ἐνδιαφέρον διάβασα αὐτὲς τίς λεπτομέρειες τοῦ ἐορτασμοῦ σὲ συγκαίρω γιὰ τὴν ἀπαγγέλια· κισιοποιεῖς λοιπὸν ὅτι μετὰ τὴν ἐπιθυμία τῆς γρίπης ἔλαβε ἄλλη ἡ διαπλασιασμανία; ἐγὼ νομίζω ὅτι προὐήρξε... Ἐρσσουράντο» (Φηροδέλτια ἔλαβα) Ἐπιδοπλέκτραν Ἑλλάδα (ποὺ θὰ καταλήξουμε; σὲ καλοκαιρί! τότε περνοῦν κι' ἐγὼ αὐτὰ τὰ καλιά, τὰ μαζεμένα» κροτολογήματα καὶ μὲνα μ' ἀρεσει πολὺ τὸ ἔμμετρο δῆγμα τῆς δ. Φαλαγγιῶ) Ἀγορεῖον (ἔλαβα ἐστραία τὸν 1ο τόμο· ὦ, ὅτ' ἦσαν πολὺ ἀγαθὰ ἢ ἐπιδείξη αὐτῆ τὴν προσκόπων!) Ἀρροσοτάλαχτην (τὰ ἔλαβα ὅλα ἐστραία· χαριετίματά στῆν Ἰνδύρα· ἐταν λέω γιὰ ἕνα κομμάτι ὅτι ἔχει «ὑποκειμενικὸ ἐνδιαφέρον» ἐννοῶ ὅτι ἐνδιαφέρει μόνον ἐκαίτων ποὺ τὸ ἔγραψε ἢ ἐκαίτων γιὰ τὸν ὅποιον ἔγραψε δη· λαδὴ ἔχει ὅλους ποὺ θὰ τὸ διάβαζαν, ὅποτε θὰ εἶχε «γενικὸ ἐνδιαφέρον») Ροδαννῆν (τίς ἔλαβα βέβαια, σοὺ λείπει ἀκόμα ἡ παρὰ ἀλλὰ θὰ τὴν ἀποκτήσῃς ἀγαθὰ κι' αὐτῆν καὶ τότε θὰ κῆνης ἔλας τίς Ἀσκησῆς ἢ τὸ εὐχρηστὸ ἀπὸ τίς δέκα τίς ἀπὸ τὸ) Κροτολογήματα Ἀγγῆν (ἐστραία χαρτί λύσεων καὶ τετραβῖο χαρτετῶ καὶ τὴν ἀνελφὴ σου) Παιγμῆσιασιν τῶν Δολλασιῶν (χρόνια πολλά! ἐστραία χαρτί λύσεων καὶ 6 τετραβῖο) Μάγουσαν (ὠραία ἐκπλήξη! ἐστραία δύο δευτεῖας διέβασα στὸν κ. Ζ τὴν ἀκρὰ σου εὐχαριστικὴ ἀπὸ τὴ «Νέα Ἑστια») Κυρὰ Φροσῶν (ἔλαβα ναι, μπορεῖς καὶ χωρὶς τίς λύσεις) Ἑλληνικὸ Ἀκρογιάλι (ὦ, ὅ μὲν! ἀπὸ τί φοιτῶ ὄχι νὰ πῆγῃ ν' ἀφοίρῃ, ἢ καλὰ μόν Ἡλιόδροστη! ὁδὲ γὰ τὸν γράψω δὲ μὲ ἔρχεται, γιὰ νὰ μὴν φοιτῶν τὰ παιδιὰ...) Χάιδω (φυλλάδια ἐστραία) Ἱερεῖαν τοῦ Ἰόνου (αὐτὸ λέγαται φυσιοκρατρία· κι' ἀληθινά, δίνει μεγάλας χαρὰς κι' ἐμπνέει ἀρχαία πράγματα στὸν καλλιτέχνη καὶ σὸ λογοτέχνη) Ἐστραία 3 τετραβῖο) Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, Πετροκόστωφ κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιτολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ματίου, βἀπαντήσω σὸ ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 26οῦ διαγωνισμοῦ λύσεων.
Αἱ λύσεις τῶν φυλλάδιων τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Ἰουλίου.

211. Ἀεξίγραφος
Φωτιστικὸ μὲ κάποιαν Ἐπιθυμίαν ἐνάθησε
Καὶ τόπος δλο δέντρα
Κι' ἀπόκια ἀφανερῶθηκε.

Ἐπερμένος Ἀφρός

212. Ἀρχαϊκὸς Ἀεξίγραφος
Ἄλυσσ ἀποτελοῦν αἱ νῆσοι
Τῆλος, Νάξος, Ἄνδρος καὶ λοιπές.
Ποῦς θὰ μοροδοῦσῃ νὰ τίς λύσῃ
Καὶ νὰ γίνῃ κύριος σ' αὐτές;
Μὰ καὶ ποῖς ἄλλος, φίλε λυτὰ;
Αὐτὸς ποὺ σὺ θὰ φανερῶσῃς
— Ἀρχαῖος ναύαρχος, γιὰ κοῖτα! —
Ἄν βρεῖς ποῖς λέξεις θὰ ἐνώσῃς.

Φάκουρ

213. Συλλαβογράφος
Ἀπὸ φθόγγοι ἀπὸ τὴ μουσική,
Μαζὶ μὲ σύρθεσσιν κοινῶ
Καὶ μὲ ἀναφορῆς,
Μᾶς ἀνοῦν μοροδοφ πουλί
Ἄλλὰ καὶ νόστιμα πολὺ...

Ἀρροσοτάλαχτη

214. Μεταγραμματισμός
Μιά νῆσος ποὺ τὴν ἔξερις
Τὸ πόδι τῆς ἀλλάξαι
Καὶ κοκκινίζει ἀμέσως
Σεμνὰ κι' εὐδοιάζει.

Ἀήτητος

215. Κροτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8	= Μυθικός ἦθος
2 3 2 5 7 8	= Ὄρθινος ποιῆμα.
3 2 6 7 8	= Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
4 5 7 6 4	= Μέρος τῆς πόλεως
5 2 6 4 3	= Εἰς τὸν νικητὴν
6 4 1 4	= Πόλις τῆς Γραφῆς
7 1 4 8	= Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
8 4 1 7 8	= Νῆσος τοῦ Αἰγαίου

Κέρης Δέκος

216. Ἐπιγραφὴ

Ω Ε Ο Π Ι
Γ Λ Δ Ε Α
Ρ Α Ω Α Τ
Ε Χ Η Ε Ε

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Μαγνήτης

217. Πτερωτὸν Γράμμα
Αἱ κάτωθι ζητούμενα λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἕν κοινόν γράμμα, τὸ πτερωτόν, τὸ ὅποτον ἀπάντῃ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθεστῆς:
1. Υἱός· 2. Διὰ βασιλευμένον εἰς τὸν Ἀδην· 3. Μέγας νεατέρως ἐξερυνητῆς· 4. Ἐξέρχεται τοῦ πλοίου· 5. Ἦρος ἀλβανός· 6. ἦθος ὑποχθόνιος.

Νυφούλα κ' Ὁδραντῶ

218. Φωνητετόλιπον καὶ Ἑλλιπὸσμίφωνον ἐκ Διπλῆς Ἀκροσιχίδος
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν φωνητετόλιπον τοῦ τύπου
* * * * *

τὸ δὲ δεύτερα ἐλλιπὸσμίφωνον τοῦ αὐτοῦ τύπου καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀρχαίου ζητοῦ
1. Κοινότερον ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος· 2. Ἄγιος στριτήλατης· 3. Βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων· 4. Τραγικὴ βασιλοποιῆς· 5. Μυθικός βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου· 6. Ἀυτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου.

Γιούλης Ἀνθῆς

219. Γεῖφος

	61	61	Ἀγγλία	Καμπλία	Ἰσπανία
ξ	1	61	Γαλλία	Ρόδο	Ἑλλὰς
		61	Ἰταλία	Ἀσία	Δανία
		61	στὸν	μοῦ	ς.

Κερκορατὶκὸν Διαβεδάκι

ΛΥΣΕΙΣ

210. Πνευματ. Ἀσκησιων τοῦ φύλλου 4
42. Μελιγαλὰ (μὲλί, γάλα). — 48. Πατοῖς (πᾶ, τοῖς). — 44. Ἀδρα-σοῦρα. — 45. Ἴον-Σίδων. — 46-48: 1. Ἀγιός; Λάγος, Λάθος, λίθος, λίπος, Ζαπός· 2. Πόλις, πόλις, πόσιος, νόσιος, πῆσιος· 3. Κῆπος, κόπος, κόρος, ἦρος, δῶσιος· 4. Ἰσπανία, δάσιος. — 49-53. Τὸ πτερωτόν γραμμα εἶναι τὸ Ρ: Ρόδον, ἈΡΤα, ΑὐΡήλιος, ὈμηΡος, ἀργυΡος. — 54. Τὰ ὀνόματα τῆς ἀσπασίας θάνατος. — 55. Ὁ Ρῆσιος ἦν ἀναξ τῆς Θεάτης (αὐ εἰς ας, ἢ Νανὰ ξ, τ' εἰς θρα, κ εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 εἰς 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπὸ στὰ γὰρ δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τέμμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξεις μὲ πάσσα δὲ στοιχίαι δρ. 1 καὶ μὲ κερφαίαι δρ. 1, 50. Ὁ χρονοτῆς εἰσιος δρ. 5. Οἱ μὲ φωνητετόλιπον πληροῦνται διὰ τὰ ἢ προπλήρωμα εἶναι ἀκαταίτηται.

[ΑΓ'—224]

Μινολὰ, δέξου τὰ θερμὰ μου συγκαρητήρια, καὶ τίς καλύτερες μου εὐχὲς γιὰ τὸ μέλλον...
(Καθυστερμένη) Ἀστυδεύς

[ΑΓ'—225]

Θέλω παλὸ νὰ σοὺ γράψω, Ἄγγελοδιδι τῶν Ὀρειῶν. Μὰ... πούναν ἢ... ἄγγελια!;
[ΑΓ'—226]

Ποπόπουλο, Δ/σις; Ἀναίτις, γιατί δὲν γράφεις; Κοιτάξτε (AB-316).
Σβραμένη Ἑλαίσις

[ΑΓ'—227]

Η Μεγάλῃ Ἰδέα εὐχαριστῶ ὅσους τὴν φήγισαν. Ἰδιαιτέρως τοὺς: Ταρζανίσι, Δόσινγκιν, Ὀρθό Θαλασσινοδ.

[ΑΓ'—228]

Αλληλογραφὸν καὶ ἀνταλλάσσω μὲ Μουσικά με ὄλους-εε, θέλοντας νὰ κρητῶσ ἀσθεσθὴ ἰδιότης τῆς μοροφῆς διαπλασιακῆς μες ζωῆς. Δ/σις: Ἀνδρῶτος 50, Πειραιῶ, διὰ: Δεπιτὴ Καρδοῦλα.

[ΑΓ'—229]

Αντινές, Δάκρυ Φυχῆς, Δακρυμένον Χαμόγελο, Δουλοδοσμένο Περιβόλι, Χαρὰν γὰ, Διάννα, Ἐπιδοπλέκτρα Ἰππότη, ἕνα γράμμα, ἢ ἕνα τετραβῖοκα θὰ προσένοθεσ τὴν μεγαλύτερη χαρὰ στῆν:
Δεπιτὴ Καρδοῦλα

[ΑΓ'—230]

Ζοδὲ, δὲν σὲ γνωρίζω, θάθαλα ὄμμα Μ. Μυστικῆ σου. Δ/σις: Στεργίου, Ἀγγολαίου 84, Ἀθῆναι. Νταῖξη

[ΑΓ'—231]

Μέντιουμ, Θεοτρελλῆ, νὰ γράψω δὲ λόκληρα τὰ ὀνόματα. Ἀγαθὸ, Κοροδαλέ, ὅσο ξερῶ σεις; Πανδύρα, ἀλληλογραφοῦμε (ΑΓ-166).
Ναυτάκι

[ΑΓ'—232]

Αλληλογραφῶ μὲ διαβασιμὴν παιδιὰ-κορίτσι. Κ. Στολῆκαν, Δράμα, γιὰ: Σαναρνενημένη Φλόγα.

[ΑΓ'—233]

Ερῶννη, τὴ γιορτοῦλα σου τὴ βαίνομα μὲ εὐχαιλες. Χωρὶς Φτερὰ, Χαλιμὰ.

[ΑΓ'—234]

Αλληλογραφῶ, ἀντάλλάσσω τετραβῖοκα μὲ Μεσοαία Τάξη, Δ/σις: Φαρμακιστὸν Πελοπόνη, Ἐθνικῆς Ἀρμῆς 18, Ἐσσαλονίκη, διὰ: Δεπιτὴν Καμήλιαν.